MEMÒRIA 1994

SUMARI

Primera part

Consideracions generals

Pàg.

I.- Introducció ---------- 7
A.- Assumptes tractats ---------- 7
B.- Canvis pel que fa a vocals ---------- 8
C.- Principis informadors de l'actuació del Consell ---------- 8
D.- Altres actuacions del Consell ---------- 9
E.- Altres col·laboracions ---------- 11

II.- Estudi especial de l'Ordenança fiscal del Servei de Bombers --- 13

Segona part

Les Ordenances fiscals vistes a través de la impugnació de les seves aplicacions

Ordenança fiscal núm. 1.1 ---------- 25
Tributs sobre béns immobles
A.- Introducció ---------- 25
B.- Contribució territorial urbana ---------- 25
C.- Impost sobre béns immobles ---------- 26
1.- En general ---------- 26
2.- La impugnació dels valors cadastrals i la competència del Consell Tributari ---------- 28
3.- Exempcions ---------- 29
4.- Bonificacions ---------- 32

Ordenança fiscal núm. 1.2 ---------- 34
Impost sobre vehicles de tracció mecànica
1.- Sol·licitud d'exempció o impugnació de la denegació ---------- 34
2.- Potència fiscal dels vehicles ---------- 35
3.- Impugnació de la providència de constrenyiment i/o de la liquidació d'interessos ---------- 36
4.- Transmissió o baixa del vehicle ---------- 36
5.- Prescripció de l'impost ---------- 37
6.- Pagament independent dels deutes de cobrament periòdic ---------- 37

Ordenança fiscal núm. 1.3 ---------- 39
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana
A.- Plus-vàlua ---------- 39
1.- Aplicació de sancions ---------- 39
2.- El problema de l'adjudicació del domicili comú en cas de divorci ---------- 40
3.- L'impost en la venda d'habitatges acollits a la legislació especial dels Jocs Olímpics de Barcelona --- 41
4.- L'expropiació forçosa ---------- 41
5.- Conclusions ---------- 42
B.- Taxa d'equivalència ---------- 42

Ordenança fiscal núm. 1.4 ---------- 46
Tributs sobre activitats econòmiques
A.- Impost sobre activitats econòmiques ---------- 46
1.- Qüestions generals ---------- 46
2.- La delegació de l'actuació inspectora ---------- 47
3.- Modificacions legislatives ---------- 49
4.- Pronunciaments del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ---------- 53
5.- Impugnacions destacables ---------- 54
B.- Radicació ---------- 56
C.- Llicència fiscal ---------- 58

D.- Llicència d'obertura ---------- 59

Ordenança fiscal núm. 2.1 ---------- 60
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres

Ordenança fiscal núm. 3.1 ---------- 65
Taxes per serveis generals

Ordenança fiscal núm. 3.2 ---------- 66
Servei de Bombers

Ordenança fiscal núm. 3.4 ---------- 69
Taxes per serveis urbanístics

Ordenança fiscal núm. 3.5 ---------- 71
Neteja

Ordenança fiscal núm. 3.6 ---------- 77
Clavegueram

Ordenança fiscal núm. 3.8 ---------- 78
Taxa pel servei d'inspecció i prevenció sanitàries

Ordenança fiscal núm. 5.1 ---------- 79
Preus públics per utilització
privativa del domini públic municipal

Ordenança fiscal núm. 5.2 ---------- 81
Preus públics per l'aprofitament del vol, el sòl i el subsòl

Altres assumptes ---------- 82
A.- Queixes ---------- 82
B.- Informes ---------- 84

Annex I ---------- 87
Expedients tramitats

Annex II---------- 89
Classificació per conceptes

Annex III---------- 91
Percentatges

Annex IV ---------- 92
Recursos contenciós-administratius interposats

PRIMERA PART

Consideracions generals

I.- Introducció

En fer un repàs de tot el que pot ser més significatiu en l'actuació del Consell durant l'any 1994, sorgeix una primera observació que cal tenir en compte: l'any 1994 va ser per al Consell un any pacífic.

Les previsions que es feien en la Memòria de 1993 pel que fa a les perspectives del 94 es confirmaren, i no es produí cap allau d'assumptes similar al que es produí l'any 92 amb la taxa d'equivalència, ni tampoc al que tingué lloc el 93 amb l'impost sobre activitats econòmiques.

A.- Assumptes tractats

És cert que es van continuar rebent, per la proposta de resolució, més d'un centenar de recursos contra la taxa d'equivalència, i més d'un miler d'impugnacions de l'impost sobre activitats econòmiques, però això només ha representat el final d'aquell allau i ha incorporat poques novetats en el funcionament. Tanmateix, varen ingressar en aquest organisme un total de 1879 assumptes, que es detallen en l'Annex II d'aquesta Memòria, i que fan pensar, en principi, en una normalització que palesa un lleuger augment en la impugnació dels tributs sobre béns immobles (de 117 a 150), i en el de plus-vàlua (de 94 a 186), però que permet preveure el futur panorama d'impugnacions amb la tranquil·litat de poder atendre-les, amb els mitjans actuals del Consell, en un temps prudencial, perspectiva que cal reafirmar en redactar aquesta Memòria, tot comptant amb els resultats inicials de l'any 1995.

Cal fer constar una vegada més que el Consell va adoptar el criteri de fer coincidir la Memòria reglamentària anual amb els ingressos i els moviments produïts durant cada any natural. Això té l'inconvenient que, per poder fer el resum de cada anualitat, cal esperar que es resolguin primer tots els de l'any, però té també un avantatge, i és que es fa coincidir la Memòria amb la vigència de les Ordenances, encara que calgui tenir en compte que hi ha assumptes que arriben quan les Ordenances ja no són vigents.

Cal esmentar també que en tancar la Memòria de 1994 s'han deixat per resoldre, deliberadament, una vintena d'assumptes que feien referència a recàrrecs per demora en el pagament de liquidacions carregades, generalment, amb sancions econòmiques del 50% o més. La circumstància d'estar en discussió, amb caràcter urgent en els òrgans legislatius, la reforma de la Llei Tributària en uns termes que permeten augurar una important rebaixa en l'import de les sancions previstes en la legislació actual, ha aconsellat de demorar les propostes de resolució dels esmentats assumptes, davant la possibilitat que la nova Llei permeti aplicar efectes retroactius que només es poden preveure per a aquells casos en què encara no s'hagi dictat cap resolució definitiva, segons la consigna marcada per la Instrucció de la Direcció General de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, de data 14 de desembre de 1994.

B.- Canvis pel que fa a vocals

D'altra banda, tampoc no hi ha hagut més novetats, quant a la composició del Consell, que la que fa referència a la incorporació a aquest del vocal senyor Antonio Pérez Torrente i dels senyors Jordi Parpal Marfà i Gabriel Rossy Ramírez, els quals, malgrat ser designats a finals de 1993, no van prendre possessió fins a començaments de l'any 1994.

C.- Principis informadors de l'actuació del Consell

El Consell ha estat fidel als seus principis fundacionals i ha mantingut el control de legalitat sobre els problemes que se li han presentat, entre els quals cal mencionar que s'han reiterat, fent referència a les anteriors Memòries, els derivats de les notificacions, de la falta d'auxili administratiu entre les diferents administracions, i el difícil camí de la gestió compartida entre l'Estat i l'Ajuntament, que continua sent un dels més difícils de resoldre.

Quant a aquests últims casos, no serà sobrer fer notar la repetició de supòsits de competència negativa que s'han produït a causa que l'Administració de l'Estat pensa que determinats assumptes no són competència seva sinó del Municipi, ja que es tracta de casos més propers a la gestió liquidadora que a l'establiment de criteris amb vista a la Matrícula, valoracions, etc. El Consell ha

arribat a la conclusió que és preferible acceptar l'esmentada competència, a més de la dels casos en què aquesta competència es té per delegació.

El Consell continua creient que molts d'aquest casos s'haurien de tractar a través d'un sistema de qüestions prejudicials que, sense trencar la unitat del procediment, atengués en dues fases el coneixement de l'assumpte; la primera, a càrrec de l'Administració estatal, hauria d'aclarir si cal o no estimar les anomalies denunciades sobre Matrícula, padrons, elements essencials com ara superfície, etc., amb una resolució interlocutòria que permetés saber si el contribuent tenia raó quan impugnava davant l'Ajuntament no solament la liquidació que és competència d'aquesta Administració local, sinó també les bases de les quotes mínimes i dels valors cadastrals que són matèria atribuïda a l'Estat. D'aquesta manera s'evitaria la tramitació de dos processos administratius independents i incomunicats i es resoldria tot en un de sol, amb la qual cosa s'estalviarien moltes passes perdudes en la tramitació que els contribuents no arriben a comprendre mai.

Una altra manca d'enllaç que cal tenir en compte és la que es produeix entre la Direcció de Tràfic i l'Ajuntament en matèria d'altes, baixes i transferències de vehicles, les quals no sempre arriben a constar en els registres municipals, amb la qual cosa es poden produir supòsits de doble imposició, especialment si es tracta de transferències a altres municipis.

D.- Altres actuacions del Consell

També cal fer palès, encara que això s'hagi produït durant l'any 1995, que el Consell va intervenir en unes Jornades que sobre el tema "Acuerdos y recursos no formales en las relaciones entre Administración y contribuyentes", coordinades pels professors Juan Ramallo Massanet i Antònia Agulló Agüero, amb la col·laboració del Ministeri d'Hisenda i l'Institut d'Estudis Fiscals, i també amb la de l'Ajuntament de Barcelona i del Col·legi d'Advocats d'aquesta ciutat, varen tenir lloc en el Col·legi d'Advocats els dies 24 i 25 d'abril d'enguany.

En la primera d'aquestes jornades, a més dels interessants temes desenvolupats pel professor Juan Ramallo Massanet, catedràtic de Dret Financer i Tributari de la Universitat Autònoma de Madrid sobre "La eficacia de la voluntad de las partes en las obligaciones tributarias", pel senyor Enrique Hernández Pérez,

advocat de l'Estat de la Delegació especial de l'Agència Estatal d'Administració Tributària a Catalunya, sobre "El procedimiento de gestión ante los distintos tributos y tipos de contribuyentes", i pel professor Luciano Parejo Alfonso en la seva ponència sobre "Análisis de las posibilidades del artículo 88 de la Ley 30/1992, de 26 de diciembre", va desenvolupar-se un col·loqui sobre la finalització convencional del procediment tributari en el qual van intervenir el senyor Javier Martínez Hornero, Cap de l'Oficina Nacional d'Inspecció de Barcelona; el senyor Juan R.Domínguez García, advocat de l'Il·lustre Col·legi de Barcelona; el senyor Juan Arrieta Martínez de Pisón, professor de Dret Financer i Tributari de la Universitat Autònoma de Madrid, i la senyora Carmen Botella García-Lastres, sots-directora general de Tributs del Ministeri d'Hisenda.

En la segona jornada, presidida pel tema "Resolución de los recursos administrativos en el ámbito tributario local: el Consejo Tributario de Barcelona", van prendre-hi part, prèviament, el professor Joaquín Tornos Mas, catedràtic de Dret Administratiu de la Universitat de Barcelona i membre d'aquest Consell Tributari, que parlà sobre "La justicia administrativa local en el ámbito tributario"; la professora Antonia Agulló Agüero, catedràtica de Dret Financer i Tributari de la Universitat de Barcelona, vocal també d'aquest Consell Tributari, que ho va fer sobre el tema de "Vacíos informativos y garantías del contribuyente en la impugnación de los tributos locales"; i també el catedràtic de Dret Administratiu de la Universitat de Barcelona, senyor Tomàs Font i Llovet, que parlà ja concretament del Consell Tributari de Barcelona i n'examinà les funcions consultives.

Hi hagué després un segon col·loqui amb el tema "La resolución de recursos en el ámbito territorial", en el qual intervingueren (a més del president del Consell Tributari municipal, que va referir-se als antecedents, fonamentació i competència d'aquest organisme singular) el senyor Guillem Sànchez i Juliachs, coordinador adjunt a la Gerència dels Serveis Centrals de l'Ajuntament de Barcelona; el senyor José M.Coronas Guinart, advocat de l'Estat, secretari del Tribunal Econòmico-Administratiu Regional de Catalunya; el senyor Antonio Velasco Garrido, advocat i president de la Secció de Treball de Dret Financer i Tributari de la Comissió de Cultura del Col·legi d'Advocats de Barcelona; i el senyor Emilio Aragonés Beltrán, magistrat de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Les Jornades van ser clausurades pel senyor Ignasi Ciutat, president del Tribunal Econòmic-Administratiu Regional, i pel senyor Joan Bassas Mariné, president de la Comissió de Cultura del Col·legi d'Advocats.

L'experiència del Consell Tributari i les possibilitats de traslladar aquesta experiència a escala nacional o fins i tot a altres sectors de l'activitat administrativa, també fou analitzada en el Seminari internacional sobre "La finalización convencional de los procedimientos tributarios y otras técnicas transaccionales para la resolución de conflictos", que tingué lloc en la seu de l'Institut d'Estudis Fiscals, a Madrid, els dies 9 i 10 de maig de 1995, en el qual se'ns demanà de participar. En aquest cas, van ser els professors Joaquín Tornos i Antonia Agulló els que van presentar, respectivament, sengles ponències sobre "Transacción, arbitraje, conciliación y otras técnicas alternativas al recurso administrativo", i sobre "Posibilidad y conveniencia de la introducción en el Derecho Tributario español de fórmulas convencionales para la finalización de procedimientos y otras técnicas transaccionales".

La importància de les esmentades Jornades radica en el fet que aquesta va ser la primera ocasió en què s'analitzà la funció del Consell en el marc d'un ambient especialitzat en Dret Tributari Local. Es va fer palès l'interès que aquest tema despertava entre els assistents.

E.- Altres col·laboracions

En aquest capítol cal mencionar també les sessions conjuntes d'estudi que tingueren lloc a finals de l'any passat a la seu del Consell, amb l'assistència de representants de la Regidoria d'Hisenda, per tal de tractar temes tan interessants com ara la reforma de la Llei General Tributària que s'ha iniciat, i l'intent d'introduir-hi aquelles esmenes que poden pal·liar el tradicional oblit dels tributs locals en les lleis de caràcter general, les quals són directament i immediatament aplicables als tributs locals sense cap marge per a la seva adaptació via Ordenança fiscal. Es van proposar esmenes que feien referència, entre altres temes, a l'eficàcia i a la determinació del valor cadastral a través de la taxació pericial contradictòria, garanties del crèdit tributari, notificacions, ajornaments i fraccionament del pagament, i suspensió de la liquidació. Cal també destacar les sessions amb els representants de l'Àrea d'Hisenda, que es dedicaren a retocar algunes de les

Ordenances fiscals, la renovació de les quals s'estava elaborant, per tal de corregir-hi expressions que per inèrcia encara hi figuren i que, avui dia, manquen de justificació.

La tasca de coordinació amb el Tribunal Econòmic-Administratiu Regional de Catalunya va començà a consolidar-se en una sèrie de reunions que ja han donat el primer fruit amb l'establiment de criteris comuns per a alguns temes, com també amb la futura connexió informàtica del Tribunal i els serveis de l'Ajuntament.

II.- Especial consideració de l'Ordenança fiscal del Servei de Bombers.

1.- Han estat diverses les raons que han motivat el plantejament d'aquest tema en la Memòria anual.

No es pot negar la influència de les notícies sobre sinistres importants publicades pels mitjans de comunicació, les quals són origen d'opinions contradictòries si es consideren tenint en compte què passaria si aquella situació es produís a les nostres ciutats.

En general, el foc és el sinistre que crida més l'atenció quant als riscos que comportaria en una ciutat com Barcelona, riscos que obliguen l'Ajuntament a estar preparat per tal que els seus serveis municipals puguin lluitar eficaçment contra els efectes que aquell element pogués produir.

2.- D'altra banda, no solament cal pensar en els grans sinistres sinó també en el petits, i, referent a això cal constatar que, durant els sis anys de treball del Consell en temes tributaris, s'han examinat setanta-sis casos d'impugnació de liquidacions presentades pel Servei de Bombers que estan integrats en aquesta Ordenança. Curiosament, només dotze d'aquests casos feien referència a intervencions a causa del foc, és a dir, la sisena part de les liquidacions impugnades. En l'any 1989 tracta cinc casos, dels quals només dos corresponien a incendis; en 1990 van ser dinou els casos examinats i només un corresponia a incendi; en 1991 els expedients tractats van ser vint-i-tres i només cinc d'aquests eren a causa del efectes del foc; en 1992 es van examinar nou casos, i solament dos corresponien a incendis; en 1993 els casos van ser nou, i només dos d'aquests eren motivats pel foc; finalment, en 1994 han estar catorze els casos examinats, cap dels quals corresponia a actuacions motivades pel foc.

Cal tenir present, però, que aquestes dades no són del tot significatives perquè el Consell només coneix d'aquells casos en què hi ha impugnacions per part dels designats com a subjectes passius de la taxa, per la qual cosa, i atesa la diversitat de motius que provoquen la intervenció d'aquest organisme especialitzat que actua en l'àmbit del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament, és aconsellable d'examinar amb deteniment allò que el Consell coneix sobre aquesta matèria.

3.- Aquest examen hauria d'iniciar-se a partir del que es diu en el Reglament de règim interior del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament de l'Ajuntament de Barcelona, que va ser aprovat per la Comissió Municipal Permanent del 25 de novembre de 1993.

L'article primer d'aquest Reglament estableix que el SEIS de l'Ajuntament de Barcelona (sigles corresponents al Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament, abans esmentat), com a servei públic de protecció, té per objectiu:

a) Atendre el salvament de persones i béns en cas d'incendi, i en general en qualsevol sinistre.

b) Exercir la prevenció, mitjançant la inspecció i investigació, i elaborar estudis i informes que permetin d'evitar riscos, d'acord amb les Ordenances i altres disposicions vigents que siguin aplicables.

c) Informar i divulgar els coneixements i les situacions per evitar qualsevol tipus de risc o sinistre.

d) Portar a terme les assistències tècniques i operatives pròpies de les diferents especialitzacions del Servei que li siguin encomanades o sol·licitades, d'acord amb les directrius que, a aquests efectes, ha fixat l'Ajuntament de Barcelona.

Es tracta, per tant, dels riscos importants per a les persones i béns que puguin produir-se en el municipi amb caràcter anormal, sense indicar causes concretes ni limitar-los només als casos d'incendi, ja que a continuació d'haver fet menció d'aquest risc s'hi afegeix "i en general en qualsevol sinistre".

Quan en l'apartat b) s'amplia l'actuació del SEIS a qualsevol prevenció, estudi, informe o mesura que permetin evitar riscos, es fa una clara remissió a les Ordenances i a aquelles altres disposicions vigents que siguin aplicables.

Queda clar, per tant, que el camp de competències del SEIS és molt important, com també ho és el fet que l'Ajuntament es compromet a la posada al punt de tota l'organització i infrastructura necessàries per tal que el Servei pugui funcionar quan les circumstàncies ho requereixin.

Referent a això, és molt significatiu que l'article segon d'aquest Reglament estableixi clarament que el personal del SEIS es compon de funcionaris de carrera de l'Ajuntament de Barcelona, amb els drets i deures inherents legalment al seu càrrec, de tal manera que les normes del Reglament tenen caràcter complementari de les disposicions legals i reglamentàries que configuren l'ordenament de la funció pública local.

4.- L'article sisè preveu que el SEIS estarà compost per una escala tècnica i una altra d'executiva, i assenyala les categories de personal que es poden establir i les funcions que corresponen al cap del servei, al cap de guàrdia, a l'ATS, i als oficials, sots-oficials, sargents i caporals; també preveu normes de règim intern tant per al funcionament d'aquest personal com per al de l'escala executiva, i també normes per a l'ingrés i l'ascens en aquesta última.

A continuació desenvolupa dos capítols dedicats, respectivament, a la deontologia i al règim disciplinari que tenen un encant especial:

En l'article 32 es diu, per exemple, que, com a desenvolupament dels deures genèrics que les lleis imposen als funcionaris de l'Administració local, tots els membres del SEIS observaran exactament les normes de conducta que contenen els articles següents; i entre aquestes, en l'article 33 es diu que tots els membres del SEIS han de realitzar íntegrament la seva tasca, i que es consideraran com a infraccions: l'absència del treball sense autorització, no respectar els horaris, tota acció o falsa declaració encaminada a perllongar un permís, i la indisposició injustificada.

En l'article 34 es diu que els membres del SEIS han de realitzar conscientment, amb diligència i eficàcia, les tasques que els siguin encomanades (i assenyala també tipus concrets d'infracció).

En l'article 35 s'estableix que els membres del SEIS han de realitzar llurs funcions amb probitat, i assenyala com a tipus d'infracció a aquest deure, el fet de malmetre o destruir maliciosament un bé públic o privat; utilitzar o autoritzar l'ús d'un vehicle o qualsevol altra propietat municipal amb finalitats personals o no autoritzades, deixar, vendre o donar una peça de l'uniforme o de l'equip, de propietat

municipal; falsificar, donar, sostreure o destruir la documentació del Servei o qualsevol altra documentació relacionada amb aquest; redactar o presentar a la firma un comunicat, informe, declaració o escrit fals o inexacte; reclamar o autoritzar el cobrament de despeses no justificades, o el pagament d'hores de treball no realitzades; i ometre o retardar sense cap justificació la presentació dels comptes corresponents als imports o béns rebuts en qualitat de membre del Servei.

En l'article 36 s'estableix que els membres del SEIS han d'obeir amb promptitud les ordres i directrius dels seus superiors, i es concreten diversos tipus d'infraccions.

En l'article 37 s'obliga els membres del SEIS a demostrar respecte i deferència vers tots i cadascun dels membres del Servei; s'estableix que constitueix infracció qualsevol tipus d'agressió verbal, escrita o física contra un altre membre del Servei; la incorrecció en el tracte entre els membres del Servei; o dictar ordres que menysprein la dignitat professional i humana de qualsevol d'aquests membres.

En l'article 38 es diu que els membres del SEIS han d'evitar les influències o la corrupció, i que han d'exercir les seves funcions desinteresadament, i s'assenyala com a infraccions a aquest deure: acceptar, sol·licitar o exigir, directament o indirecta, regals, promeses, recompenses, comissions, rebaixes, préstecs, ajornaments de deutes, favors o qualsevol servei, sia o no obligatori, o per deixar de fer el que s'escaigui, o que de qualsevol manera pugui perjudicar o comprometre la seva imparcialitat en el desenvolupament de les seves funcions; com també utilitzar, amb finalitats personals o amb la idea d'obtenir-ne profit, les informacions, comunicats, inspeccions o investigacions obtingudes pel Cos, pels seus serveis o amb motiu de l'exercici de la seva feina, o a causa de la seva situació dins la jerarquia del Cos; i, finalment, perseguir la notorietat directa o indirecta a través dels mitjans de comunicació. No hi ha dubte que és sorprenent la tipificació de la picaresca que pot presidir una tasca tan notable com la que s'encomana a aquest òrgan, la qual cosa fa pensar en el fet que, indirectament, s'està fent referència a molts casos reals que s'han produït per poder evitar que es repeteixin.

5.- Sabem, doncs, que hi ha una estructura municipal preparada per actuar no solament en casos de grans sinistres sinó també en els petits, els quals

tenen protagonistes més individualitzats i propers, i que en el fons hi ha sempre l'interès col·lectiu, que també resulta protegit quan s'actua en els petits sinistres.

Però en les ja abans esmentades normes reguladores de l'existència i funcionament del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament no es diu res sobre si aquells serveis han de ser a càrrec dels usuaris o formen part d'unes funcions que constitueixen una continuació, encara que a un altre nivell, d'aquelles altres desenvolupades gratuïtament per la policia local. L'ordre públic per protegir la vida ciutadana normal no té contraprestació, llevat que desemboqui en acusacions de caràcter penal. Tanmateix, aquests serveis administratius tenen una contraprestació a través de contribucions dineràries en forma de taxes.

6.- Per tal de completar la informació cal remetre´ns a les Ordenances. La primera observació que hi constatem és que les Ordenances fiscals dels anys 1989 a 1995, que són les que ha utilitzat el Consell durant els seus sis anys d'actuació, són virtualment iguals quant a la regulació del Servei de Bombers però no pel que fa a la menció de la reserva de llei.

En la de 1989 (Ordenança fiscal núm.7, article primer) es diu, en aquest sentit, i com a *Disposició general,* que, en ús de l'autorització concedida en els articles 199 i següents del Reial Decret Legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, aquest Ajuntament estableix una taxa sobre la prestació dels serveis que porti a terme el Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament. En canvi, en la de 1994 (Ordenança fiscal núm.3.2), es diu, en l'article primer i també com a *Disposició general,* que, d'acord amb el que disposa l'article 106 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de Règim Local, i de conformitat amb els articles 15 a 19 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les Hisendes Locals, s'estableixen taxes per a la prestació dels serveis que realitzi el Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament.

Tanmateix, les diferències són intranscendents, ja que del que es tracta en l'un i en l'altre cas és d'autoritzar els Ajuntaments l'establiment de la taxa, i l'enumeració de supòsits gravats o exempts és tan completa que en cap cas no indueix a confusió.

Del fet que no es pugui produir aquesta confusió en té cura, també, l'article 212 del Text refós del Reial Decret Legislatiu 781/86, de 18 d'abril, que, en

enumerar fins a l'ordre 28 com a compresos en l'article 199 b) d'aquell text els serveis i les activitats per als quals els Ajuntaments poden establir taxes, esmenta en onzè lloc els serveis de prevenció d'incendis, de prevenció de ruïnes de construccions, enderrocs, salvament, i altres d'anàlegs.

7.- Del cost d'aquesta prevenció o muntatge no s'en pot parlar, ja que a part de la impossibilitat de la seva individualització, el que es pot discutir és el preu o taxa del servei, però no el muntatge. Referent a això, és molt significatiu el que es diu en la sentència del Tribunal Suprem, de 26 de desembre de l970, quan declara que l'article 26 de la Llei General Tributària diu clarament que són taxa *"aquellos tributos cuyo hecho imponible consiste en la utilización del dominio público, la prestación de un servicio público o la realización por la Administración de una actividad que se refiera, afecte o beneficie de modo particular al sujeto pasivo".* I en la de 4 d'octubre de 1983 torna a dir que l'exigibilitat de la taxa d'extinció d'incendis requereix l'efectiva utilització del servei per part del subjecte passiu, i que no n'hi ha prou amb la simple creació o existència de l'esmentat servei; afegeix, més endavant, que només poden ser subjectes passius del tribut aquells que es beneficiïn efectivament del servei. A més, i responent amb això a arguments del recurs, insisteix a dir que no n'hi ha prou amb entrar a Avilès per ser subjecte passiu, encara que qui hi entra pot beneficiar-se de l'estructura establerta per als casos de possible incendi.

8.- Potser serà bo d'interrompre aquí aquesta sèrie de raonaments per tal de tenir en compte que les impugnacions de les quals ha conegut aquest Consell feien referència, molt concretament, a dos temes: qui ha de ser considerat subjecte passiu d'aquest tribut, i quins són els conceptes el pagament dels quals ha de ser-li atribuït.

També es pot afirmar que la naturalesa dels serveis prestats en aquest àmbit per l'Administració obliga a matisar que, en aquesta matèria, no sempre es poden defensar els principis de satisfacció del cost total establerts en el Reial Decret Legislatiu 11/1979, de 20 de juliol, sobre Mesures urgents, l'article 18 del qual diu que la fixació de les tarifes de les taxes per prestació de serveis i realització d'activitats s'efectuarà de forma que el rendiment total en cobreixi el cost. Tampoc no es poden defensar els principis del Reial Decret Legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, quan estableix que per a la fixació de les tarifes i taxes es tindrà en compte la

capacitat econòmica dels qui han de pagar-les. Els mateixos principis es mantenen en la Llei 39/88, d'Hisendes Locals; en la Llei 8/89, de Taxes i Preus Públics, i en la Llei catalana de Taxes i Preus Públics, de 14 de desembre de 1991.

Tot això suposaria que el cost dels serveis prestats per l'Administració fos divisible entre aquells que se'n beneficiïn, i és per a aquests casos que adquireix importància el principi del benefici, d'acord amb la "decantació" científica que va fer d'aquest principi el doctor Flores de Lemus, segons la citació inclosa en el *Manual de Derecho Tributario Local* redactat per un grup de professors, al capdavant dels quals hi ha els doctors Ferreiro Lapatza i Simón Acosta, i en la qual també podem llegir que *"el principio de capacidad económica se aplica esencialmente en el ámbito de los tributos estatales dado que la naturaleza de los más importantes servicios asumidos por el Estado no posibilita su divisibilidad entre los beneficiarios de los mismos, hecho que, por el contrario, sí se produce en el ámbito de los servicios municipales y provinciales".*

No és ociós partir de les bases següents: constitueix criteri generalitzat el fet que aquest servei hagi de ser previst pels Ajuntaments tant pel que fa a la seva infrastructura com a la seva organització pràctica, i tant pel que fa al personal especialitzat com pel que fa al material d'actuació; el cost del servei ha de ser cobert pels interessats en forma de taxes; el producte d'aquestes taxes mai no podrà tenir, per a les entitats municipals, la consideració de rendes ni de preus; l'import de les taxes no podrà excedir del valor de l'aprofitament; per tal de poder exigir taxes per aquests esdeveniments en fase de prevenció caldrà que el servei s'hagi dut a terme.

9.- Després de tot el que s'acaba d'exposar, caldrà entrar ja en l'estudi de l'Ordenança fiscal 3.2 de les de 1994 i constatar que en el seu article cinquè s'estableix com a exempts del pagament de la taxa els serveis següents:

a) Els motivats per incendis, sigui quin sigui el seu origen o intensitat, llevat que pugui demostrar-se la intencionalitat o greu negligència del subjecte passiu o de terceres persones, sempre que aquestes siguin identificables.

b) Aquells que tinguin per objectiu el salvament o l'assistència a persones en situació de perill.

c) Intervencions a conseqüència de fenòmens meteorològics extraordinaris o altres esdeveniments catastròfics.

d) Els de col·laboració amb els cossos i òrgans de totes les administracions públiques, sempre que tinguin per causa la manca de mitjans adequats per part del sol·licitant.

10.- D'altra banda, l'article segon de la mateixa Ordenança estableix en vuit apartats (de la a) a la h)) quins són els fets imposables que s'han de considerar en la prestació dels serveis de bombers.

Així doncs, cal repassar, encara que d'una manera ràpida, quins poden ser aquests supòsits:

a) Els casos d'incendi o salvament, llevat dels que n'estan exempts.

b) Salvament o rescat d'animals.

c) L'obertura de portes o d'altres accessos quan sigui a causa de negligència o existeixi algun risc per a les persones o béns en l'àmbit bloquejat.

d) Neteja de la via pública per vessament de combustibles, olis, líquids perillosos i similars, o quan sigui a causa d'avaries.

e) Intervenció en elements interiors o exteriors d'immobles (incloent-hi el sanejament de façanes, rètols publicitaris, alarmes, etc.), quan la intervenció sigui a causa de les deficiències de construcció o manteniment.

f) Inundacions ocasionades per l'obstrucció de desguassos, acumulació d'escombraries, dipòsits en mal estat i casos similars, sempre que s'aprecii negligència en el manteniment dels espais, immobles o instal·lacions de gas o aigua en la via pública.

g) Intervencions en avaries de transformadors o cables elèctrics, i instal·lacions de gas o d'aigua en la via pública.

h) Reforços de prevenció.

i) Prestació de serveis o materials per a usos o actes d'iniciativa privada.

j) Retirada de vehicles de la via pública, llevat dels casos exempts.

k) La connexió fins al centre de comunicacions del SEIS per mitjà d'un telèfon de cap-i-cua.

Del petit estudi d'aquests supòsits se'n pot deduir, en una primera lectura, que només són considerats fets imposables els enumerats en l'esmentat article segon de l'Ordenança, i que la majoria d'aquests vuit supòsits són qualificats preventivament com d'atribució culpable o negligent respecte dels subjectes passius. Aleshores s'entén que siguin realment pocs els supòsits en què l'Ajuntament enumeri els subjectes passius, que, per cert, constitueix un altre dels altres punts més discutits en les impugnacions.

11.- Pel que fa a aquests, l'article 3 de l'Ordenança indica qui està obligat a contribuir al pagament de la taxa en qualitat de contribuent, i ho fa amb discreció, destacant el concepte de beneficiari com a determinant d'aquesta atribució. El que passa, però, és que en molts supòsits la individualització no és possible o és desigual, i obliga el liquidador a fer prèviament càlculs que potser després no seran exactes. En aquests casos ha d'imperar el criteri de culpabilitat o intencionalitat, fins i tot dintre la negligència. I, sobretot, s'ha de remarcar, tal com ja ha fet el Consell en anteriors Memòries, allò que l'apartat 2 d'aquest article 3 de l'Ordenança preveu sobre aquesta qüestió: en els riscos coberts per una pòlissa d'assegurança, la companyia asseguradora serà substituta als efectes del pagament.

En els anys de funcionament del Consell no s'ha conegut ni un sol cas en què se seguís aquest camí, tot i que es pot admetre que s'han produït casos d'aquest tipus en què les asseguradores van cobrir sense discussió els riscos assegurats. Cal, però, insistir en el fet que les primeres informacions que els bombers han d'obtenir en realitzar els seus serveis han de tenir per objecte esbrinar si existeix o no una assegurança que cobreixi el risc, per tal de, llavors, poder adreçar la factura al substitut legal.

Un altre tema a tenir en compte és que, certament, en moltes ocasions la factura reflecteix uns serveis desmesurats, però també és cert que no es pot culpar al SEIS de mobilitzar tres cotxes i dos tancs i diverses escales d'incendis i una ambulància... quan es rep una trucada urgent causa d'una espectacular presència de foc i de fum, tot i que després només resulti que es tractava solament d'una petita ignició. S'explica, doncs, que es faci arribar tota aquesta prevenció al lloc del succés, però no es justifica que aquesta prevenció hagi de pagar-la el subjecte passiu.

Conclusions

Tot el que fins aquí s'ha exposat configura, segons el parer del Consell, uns casos i uns serveis més públics que privats en els quals el beneficiari final és sempre la ciutat. Així es reconeix en l'article cinquè de l'Ordenança fiscal, tant en redactar les exempcions (que constitueixen en realitat una declaració d'assumpció de determinats riscos per part de l'Administració) com en enumerar, en l'article segon, els fets imposables en relació amb els serveis que pugui prestar el Cos de Bombers (els quals, certament, estan molt enllaçats amb la participació o la provocació d'aquests casos per part d'aquells a qui es fa respondre del risc intervenible).

Hi manca, potser, la possibilitat d'adequar la responsabilitat en el pagament d'aquestes taxes a criteris més equitatius que tinguin en compte el principi de capacitat econòmica i que autoritzin que la ciutat es faci càrrec de la despesa dels serveis que originin un major benefici.

Per últim, cal insistir un cop més en la recomanació que, els bombers, fins i tot abans de preguntar el nom i les circumstàncies dels possibles subjectes passius, preguntin quina és la companyia asseguradora dels riscos. Així podran complir amb allò que està previst en el paràgraf segon de l'article 3 de l'Ordenança fiscal sobre l'extinció d'incendis i salvament, i, també, podran adreçar-se ja des del començament contra l'assegurador del risc, atès que aquest està declarat substitut del pagament del servei per la indicada Ordenança.

SEGONA PART

Les ordenances fiscals vistes a través de la impugnació de les seves aplicacions

Ordenança fiscal núm. 1.1
Tributs sobre béns immobles

A.- Introducció

En l'any 1994 els recursos derivats de les liquidacions de la contribució territorial urbana han quedat reduïts substancialment ja que només se n'han presentat 16. D'altra banda, els recursos en què s'impugnen liquidacions de l'impost sobre béns immobles han augmentat una mica en relació amb l'any anterior, i han arribat a 150.

Per tant, en aquest any 1994 encara ha calgut aplicar el règim anterior a la Llei d'Hisendes Locals de 1988, però obviament aquesta és una situació amb tendència a desaparèixer. En aquest sentit, doncs, ja no s'han resolt recursos en matèria d'impostos sobre despeses sumptuàries.

B.- Contribució territorial urbana

Els recursos en matèria de contribució territorial urbana no han aportat novetats significatives. Cal destacar el recurs interposat en relació amb el Col·legi Major Universitari Ilerdense, de la Universitat de Barcelona, en el qual s'aplicà l'exempció general reconeguda a favor de les Universitats en la Llei Orgànica de Reforma Universitària. Aquest reconeixement fou possible en la mesura que la liquidació tingué com a data d'acreditament l'any 1987, anterior a l'entrada en vigor de la Llei d'Hisendes Locals. Quan aquesta Llei va entrar en vigor, va quedar derogada l'exempció general, exempció reconeguda en un precepte de la LORU que mancava del rang de Llei orgànica per decisió de la Llei de Reforma Universitària mateixa.

Aquest fet explica que en expedients posteriors es denegués l'exempció sol·licitada per les Universitats en produir-se l'acreditament sota l'eficàcia de la Llei d'Hisendes Locals de 1988, la qual va suprimir els beneficis fiscals anteriors.

Altres expedients en matèria de contribució territorial urbana que mereixen ser destacats, ho són per qüestions de caràcter general que no estan

relacionades amb la regulació específica d'aquest tribut. Així, en un d'aquests expedients, s'abordà la reclamació d'indemnització com a conseqüència de les despeses derivades de la constitució d'uns avals necessaris per obtenir la suspensió de l'acte impugnat, acte que fou anul·lat pel Tribunal Contenciós-Administratiu. El Consell Tributari estimà la petició d'indemnització tot recollint la doctrina jurisprudencial pel que fa al cas, tot i que exigí que les quantitats reclamades fossin suficientment acreditades.

D'altra banda, en un d'aquests expedients s'insistia de manera motivada que calia un rigor formal de les notificacions per tal d'estimar-les correctes i també per atorgar a aquestes notificacions l'efecte d'interrupció de la prescripció. El recurs a una empresa privada per portar a terme les notificacions ha de reforçar les garanties formals de la notificació, de manera que quedi constància que el subjecte privat va tenir coneixement del contingut de l'acte administratiu.

C.- Impost sobre béns immobles.

1.- En general.

En l'any 1994, la conflictivitat derivada de l'impost sobre béns immobles ja no s'ha concentrat principalment en els problemes de la gestió compartida d'aquest impost, sinó en la discussió sobre el reconeixement dels beneficis fiscals establerts per la legislació.

Els recursos interposats durant el 94 han tingut com a objecte primordial aquelles matèries sobre les quals l'Ajuntament té competències per resoldre. Les qüestions que afecten la determinació de valors cadastrals, i els problemes de gestió compartida que l'assignació competencial entre el Centre de Gestió Cadastral i l'Ajuntament produeix, no han desaparegut, però sí que ha quedat reduït el nombre de conflictes. I, pel que fa a aquests, el Consell Tributari ha pogut confirmar i precisar la seva doctrina, que sempre té tendència a evitar zones de possible indefensió per als recurrents.

La majoria de recursos, en una proporció molt elevada, ha tingut com a causa la discussió sobre les exempcions o bonificacions sol·licitades. Aquestes són qüestions la resolució i revisió de les quals, en via de recurs, sí que són

competència de l'ens municipal, i aquests temes han estat els que han motivat la immensa majoria de reclamacions.

El Consell Tributari, en resoldre els recursos, salvant l'imprescindible anàlisi casuística, ha tractat de crear una doctrina general que pugui servir-li per resoldre ulteriors reclamacions, i també per orientar els òrgans municipals responsables de les liquidacions.

Dins el procés per atorgar o denegar un benefici fiscal, la legislació exigeix de poder comptar amb un dictamen preceptiu, no vinculant, del Centre de Gestió Cadastral (article 78 de la Llei d'Hisendes Locals). El Consell Tributari coneix dels dictàmens emesos, i en el cas d'arribar a un acord sobre l'atorgament o denegació, remet l'informe al Centre de Gestió Cadastral si aquest informe no constava en l'expedient. En alguns casos, la proposta de resolució del Consell Tributari ha estat contrària a l'informe del Centre de Gestió Cadastral, i, aleshores, s'ha motivat la raó de la disconformitat.

Per últim, en aquesta valoració general sobre els recursos en matèria d'impost sobre béns immobles, sembla oportú de fer referència a un dels expedients per tal d'evidenciar l'interès del Consell Tributari per conèixer amb precisió els elements determinants del seu dictamen.

En aquest cas, davant la sol·licitud d'exempció presentada per l'Institut Francès de Barcelona, el Consell Tributari va trobar-se amb informes contradictoris, l'un provinent del Consolat General de França a Barcelona, i l'altre del Ministeri d'Afers Exteriors. El Consell Tributari va demanar un nou informe al Ministeri d'Afers Exteriors, el qual, evacuat el 9 de mars de 1995, va permetre de resoldre l'assumpte a favor del recurrent, en precisar-ne la situació legal.

2.- La impugnació dels valors cadastrals i la competència del Consell Tributari.

Tal com ja hem exposat anteriorment, durant l'any 1994 s'han reproduït, encara que en menor quantitat, els conflictes derivats del sistema de gestió compartida de l'impost sobre béns immobles. Algun d'aquests ha permès de precisar la postura del Consell Tributari sobre aquestes qüestions.

Així va passar, per exemple, en una proposta de resolució en la qual, davant la impugnació dels valors cadastrals amb motiu de la liquidació, s'afirma que el Consell és competent per admetre el recurs, en la mesura que s'impugna la liquidació. Però s'afegeix que aquesta competència revisora esdevé una competència merament formal si la causa de disconformitat és el valor cadastral, atesa la competència exclusiva de l'Estat en matèria de valoració cadastral. Cal admetre el recurs a fi de declarar la incompetència per pronunciar-se sobre el fons si hom discuteix el valor cadastral.

En la mateixa proposta s'indica que cada acte de liquidació permet la discussió dels valors cadastrals, la qual cosa no vol dir que la no impugnació dels valors cadastrals en el seu moment tingui un efecte preclusiu. També es rebutja la tesi segons la qual la impugnació del valor cadastral en el moment d'impugnar la liquidació tributària només és possible si no hi ha hagut notificació expressa del valor individualitzat, i si es tracta de la primera liquidació en què apareix aquest valor.

Un altre grup de quatre, amb un contingut pràcticament idèntic, va plantejar un altre tema d'interès en relació amb els valors cadastrals. El recurrent al·legà que el nou impost sobre béns immobles requeria d'un padró propi, i que l'aplicabilitat dels valors cadastrals resultants de la ponència calia que es subjectés al previ compliment d'uns imperatius requisits que no s'havien respectat.

El Consell Tributari va estimar la no necessitat d'un nou padró en existir continuïtat amb relació als valors de la contribució territorial urbana, sense que s'haguessin de complir, per tant, els requisits formals exigits pel recurrent. En la mateixa proposta de resolució, el Consell va tractar la problemàtica relativa als criteris per a la determinació dels valors cadastrals, i es va rebatre la línia

argumental del recurrent centrada a imposar com a pressupost i límit el valor de mercat.

3.- Exempcions.

La denegació de les exempcions sol·licitades, matèria aquesta sí de competència municipal, ha motivat el major nombre de recursos en relació amb l'impost sobre béns immobles. Els casos més significatius queden recollits en la següent enumeració:

a) Entitats religioses que formen part de la FEREDE. La Llei 24/1992, de 10 de novembre, que va entrar en vigor el 13 de novembre de 1992, va estendre l'exempció a les entitats religioses prevista en la Llei 39/1988, a les entitats religioses integrades en la FEREDE.

Durant l'exercici de 1993 va caldre aplicar l'exempció a les entitats incorporades a l'esmentada *Federación de Entitades Religiosas Evangélicas de España,* en aplicació de les disposicions de l'article 64,d) de la Llei 39/1988, en haver-se establert el pertinent acord de cooperació en l'esmentada Llei 24/1992.

Els recursos presentats en relació amb aquest supòsit concret foren, lògicament, estimats, llevat d'un que pretenia aplicar l'exempció a l'exercici de 1992, anterior, per tant, a l'entrada en vigor de la Llei 24/1992.

b) Edificis destinats primordialment a cases o convents d'ordes, congregacions religioses i instituts de vida consagrada.

La interpretació de l'article IV, apartat 5, de l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, de 3 de gener de 1979, al qual es remet l'article 64 de la Llei 39/1988 per determinar en quins supòsits és procedent l'exempció, ha donat lloc també a un nombre molt significatiu de recursos, i ha obligat el Consell Tributari a interpretar el contingut del precepte normatiu.

Pel que fa a aquest precepte, són diverses les qüestions que s'han plantejat.

Així, calia interpretar l'expressió "primordialment". Què passava en el cas d'edificis destinats en part a escola i en part a casa de religiosos? Certament que una part estava destinada exclusivament a habitatge de religiosos, però l'altra no. El Consell Tributari va entendre que una interpretació finalista de la norma permetia concedir en aquests casos l'exempció per a la part de l'edifici destinada preferentment a la finalitat requerida per la norma. Aquest criteri, un cop fixat, s'ha mantingut en totes les propostes.

Una altra qüestió conflictiva va ser la interpretació del terme "edifici". Quant a aquesta qüestió, el Consell Tributari va entendre que era possible aplicar l'exempció als habitatges que formen part d'un immoble dividit en propietat horitzontal, ja que quan el text normatiu estableix l'alternativa de "cases" o "convents" inclou no solament els edificis aïllats destinats, en la seva totalitat, a residència d'una comunitat conventual, és a dir, un convent, sinó que també podien incloure-s'hi altres residències de comunitats religioses amb independència de la seva estructura com a edificis.

Aprofundint més en la doctrina anterior, en un altre cas similar va denegar-se l'exempció sol·licitada amb relació a una plaça d'aparcament d'un pis de religiosos. L'ampliació de l'exempció a les dependències de cases o convents operada per l'Ordre de 24 de setembre de 1994 (horts, jardins), no inclou, segons el parer del Consell, una plaça de pàrquing que no s'integra en l'edificació exempta i que pot tenir una vida econòmica independent de la residència.

Per últim, també és interessant un expedient en què, en aplicació de la mateixa normativa, es reconeix l'exempció amb relació a un solar sense edificar, qualificat d'equipament i destinat a la construcció d'un temple. Va concedir-se l'exempció condicionada a la construcció de les edificacions corresponents, destinades a temple o dependències parroquials.

c) La interpretació de l'expressió "que siguin d'aprofitament públic i gratuït" de l'article 64 de la Llei 39/1988.

La redacció no gaire afortunada de l'article 64 de la Llei 39/1988 ha plantejat el dubte de si l'expressió "que siguin d'ús públic i gratuït" es referia només a

"les altres vies terrestres", o bé si, per contra, qualificava també els béns de domini públic marítimo-terrestre i hidràulic.

El Consell Tributari va estimar, en dos dels expedients dictaminats, que el caràcter d'ús públic i gratuït es projectava sobre totes les carreteres i els béns de domini públic marítimo-terrestre i hidràulic, i, en conseqüència, va desestimar la sol·licitud d'exempció reclamada per l'ens subministrador d'aigua, en donar un servei de forma no gratuïta.

d) Els béns de l'autoritat portuària de Barcelona.

El Consell Tributari tornà a examinar, en 1994, la problemàtica relativa a la situació jurídica dels béns de l'autoritat portuària i, sense bandejar la doctrina anterior favorable a l'exempció que ja havia estat assumida pel Consell, denegà l'exempció sobre la base de nous arguments i nova doctrina jurisprudencial.

El problema se centra altra vegada en la interpretació del confús article 64 de la Llei 39/1988 en el seu paràgraf a), al qual ja ens hem referit en l'apartat anterior. El Consell Tributari , en aquest cas, va tenir en consideració especial l'informe de la Direcció General de Coordinació amb les Hisendes Territorials, d'11 de maig de 1992, informe que declarava subjectes a l'impost sobre béns immobles els ports estatals, llevat del cas en què els béns estiguessin sota una règim d'aprofitament públic i gratuït. En conseqüència, es declarà que els béns de domini públic marítimo-terrestre tenen condicionada la seva possible exempció tributària al fet que el seu aprofitament sigui públic i gratuït.

e) La subjecció dels béns d'un concessionari titular del que s'ha construït.

En el recurs interposat per una entitat concessionària de la construcció i explotació d'un aparcament, s'al·legava la falta d'aplicació de la preceptiva exempció per tractar-se d'una entitat concessionària que explotava un servei públic.

Davant d'aquestes al·legacions, el Consell Tributari, tenint en especial consideració les dades recollides en l'escriptura concessional, va entendre que les construccions que constituïen l'objecte gravat eren propietat de l'entitat concessionària. Aquests béns revertirien en el municipi en finalitzar la concessió,

però durant el termini concessional pertanyien a l'entitat concessionària, i aquesta era, per tant, subjecte passiu.

D'altra banda, es negava també que els béns fossin afectats a un servei públic, ja que no pot qualificar-se com a tal l'explotació econòmica d'un aparcament. En tot cas, pot parlar-se d'activitat privada intervinguda, però no de servei públic en no donar-se les característiques essencials d'aquesta activitat.

f) La difícil categorització de l'Hospital Clínic.

Per últim, cal fer referència al recurs interposat davant la denegació d'exempció a favor de l'Hospital Clínic. La impugnació obligà a tractar de determinar la naturalesa jurídica de l'ens recurrent, ja que això constituïa l'element decisiu per atorgar o denegar l'exempció sol·licitada.

Aquesta qüestió va obligar a estudiar el procés de creació i desenvolupament de l'Hospital Clínic; aquest procés és realment complex, cosa que no permeté d'arribar a una conclusió gaire exacta. En tot cas, l'Hospital Clínic, sembla respondre actualment a una figura de tipus consorcial, i això no permet d'incloure'l en cap dels ens mencionats en l'article 64,a); és a dir, l'Hospital Clínic no és Estat, ni Comunitat Autònoma, ni Ens Local.

Un cop resolt aquest problema, va examinar-se si l'Hospital Clínic era o no subjecte passiu, pel fet de ser propietari dels béns gravats. El Consell Tributari va entendre que mentre els béns gravats li fossin adscrits, sí que era subjecte passiu.

4.- Bonificacions.

L'article 74 de la Llei 39/1988 ha estat objecte d'una especial atenció per part del Consell Tributari pel que fa a la concreció del termini de gaudi de la bonificació. El problema va plantejar-se pel fet d'haver de determinar la data des de la qual la sol·licitud de bonificació produeix efectes. De fet, el Consell va haver-se de plantejar aquesta qüestió d'ofici davant una sol·licitud de bonificació.

És cert que l'article 74 no determina en quin moment cal sol·licitar la bonificació, però sí que estableix que el termini de gaudi de la bonificació

correspondrà al temps d'urbanització o de construcció, i un any més a partir de l'acabament de les obres, sense que el termini pugui ser superior a tres anys des de l'inici de les obres. Per tant, el Consell Tributari va entendre que la manca de regulació legal no podia operar en contra del contribuent.

La manca de regulació concreta sobre el moment de sol·licitar la bonificació va portar el Consell a aplicar l'article 77.2 de la Llei 39/1988, i, per remissió d'aquest article, les disposicions del Reial Decret 1448/1989. En conseqüència, el termini per a la sol·licitud era el de dos mesos comptats a partir del dia següent a la data d'acabament de les obres. Aquesta regla va obligar a interpretar que, si el subjecte passiu presenta la declaració d'alta de nova construcció abans del termini de dos mesos des del dia següent al de la data d'acabament de les obres, i formula en aquest termini la sol·licitud de bonificació, tindrà dret a la concessió de bonificació durant tot el període regulat en la Llei, i no només pel període que falti per concloure a partir de l'exercici següent.

Una interpretació contrària perjudicaria l'administrat que sol·licità la bonificació en el període establert per l'ordenament. Per això, no es poden aplicar aquí literalment les disposicions de l'article 75.3 de la Llei 39/1988.

Per tal de concretar tot el que s'ha exposat, cal dir que en el cas examinat les obres finalitzaren el 21 de setembre de 1992, i la recurrent formulà la sol·licitud de bonificació el 20 d'octubre de 1992. Tenint en compte, doncs, que les obres s'iniciaren el 15 de març de 1991, i que la bonificació ha de ser entesa per exercicis complets, es va reconèixer a la recurrent la bonificació pels exercicis 1991, 1992 i 1993.

Ordenança fiscal núm. 1.2
Impost sobre vehicles de tracció mecànica.

Els expedients que han entrat al Consell Tributari durant el 1994 i que fan referència a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica (un total de 83) han mantingut la mitjana que s'ha anat repetint des de la creació del Consell. Entre aquests expedients hi ha un escrit de queixa, mentre que els altres són recursos la majoria dels quals coincideix, en els motius d'al·legació, amb els dictaminats en anys anteriors.

D'entre tots els presentats, els següents són mereixedors d'especial comentari, sia a causa del seu nombre, sia a causa dels criteris adoptats pel Consell en la seva proposta de resolució.

1.- Sol·licitud d'exempció o impugnació de la seva denegació.

S'ha incrementat notablement el nombre de recursos en què se sol·licita l'exempció de l'impost per alguna de les causes previstes en l'article 94 de la Llei d'Hisendes Locals, de 28 de desembre de 1988, o bé s'impugna la denegació, per part de l'Ajuntament, de la prèvia sol·licitud. Així, mentre que en l'any 1993 el nombre de recursos per aquesta qüestió era de 18, en el 1994 ha estat de 31.

D'aquests recursos, la gran majoria, un nombre de 27, feien referència a l'exempció prevista en l'apartat d) de l'esmentat article 94; concretament, l'exempció de cotxes d'invàlids o adaptats per ser conduïts per disminuïts físics.

D'aquests 27 recursos, s'ha proposat l'estimació de 9 per la simple constatació de la concurrència dels requisits legals, principalment el d'adaptació del vehicle, que no havia estat acreditada en sol·licitar-se originàriament l'exempció. Altres vegades no s'havia produït aquesta sol·licitud fins a ser notificada la liquidació, cosa que provocà la interposició del recurs.

Un altres 10 expedients fan referència de forma especial al requisit de l'adaptació del vehicle a les concretes necessitats del seu titular. En un d'aquests va haver de proposar-se la desestimació a causa de la total absència d'adaptació especial del vehicle, malgrat que aquesta es justificava per la circumstància que la

disminució física del recurrent impossibilitava per complet aquest per a la conducció del seu propi vehicle, per la qual cosa havia de recórrer a l'ajuda d'altres persones. En un altre recurs existia el mateix problema, encara que, per tractar-se d'una disminució psíquica, no hi concorria tampoc el requisit de ser el disminuït el seu titular, i, per tant, no podia estendre's l'exempció, sobretot quan el text legal mateix fa referència exclusivament a invalidesa o disminució física. En els altres 8 recursos la qüestió controvertida se centrava a determinar la suficiència de l'adaptació del vehicle per considerar complert aquest requisit. En aquest aspecte, el Consell ha mantingut des d'anys anteriors el criteri d'observar l'adaptació del vehicle a les necessitats de conducció del disminuït.

Hi va haver 5 recursos més, un nombre similar al de l'any 1993, que han estat desestimats per excedir el vehicle -encara que només fos per decimals- de la potència màxima admesa per a la concessió de l'exempció.

Els 3 recursos restants fan referència al moment des del qual té efecte l'exempció concedida, i es manté l'anterior doctrina del Consell en el sentit d'aplicar l'exempció des del moment de la seva sol·licitud, tot fent-la correspondre amb l'exercici corresponent, sempre que s'acrediti el compliment de les circumstàncies que donen dret a l'exempció en el moment de l'acreditament. Així doncs, s'ha proposat l'estimació dels dos recursos en què això es provava, i la desestimació d'un altre en què únicament es provava el compliment dels requisits amb posterioritat a l'acreditament de l'impost.

2.- Potència fiscal dels vehicles.

El Consell, novament, ha proposat la desestimació de 7 recursos en els quals els reclamants feien referència a l'excessiu import de la liquidació com a conseqüència d'haver-se liquidat la quota corresponent a vehicles de potència superior.

Aquests recursos, igualment que els altres 5 mencionats que es refereixen a exempcions denegades per excés de potència del vehicle, tenen en comú la confusió dels recurrents, causada per la fitxa tècnica del vehicle, en la qual, d'acord amb el Reial Decret 2140/1985, poden ometre's els decimals de la potència del vehicle, i fer-hi constar només 12 cavalls quan la potència és en realitat superior.

No obstant això, als efectes fiscals la potència a tenir en compte és la completa, incloent-hi els decimals, per la qual cosa ha de liquidar-se l'impost per la categoria superior a 12 cavalls o denegar-se l'exempció per excés de potència, segons que s'escaigui.

3.- Impugnació de la providència de constrenyiment i/o de la liquidació d'interessos.

El Consell ha informat 4 recursos en què s'impugna la liquidació d'interessos de demora. En dos d'aquests casos s'ha mantingut el criteri de proposar l'estimació del recurs quan la causa de la demora no és imputable al recurrent, ja que aquest havia complert formalment les obligacions, i encara que la liquidació pogués ser procedent en tot cas. Per contra, s'ha proposat la desestimació dels dos recursos en què la liquidació d'interessos era ocasionada per l'omissió del recurrent de l'obligació d'autoliquidació de l'impost.

Amb el mateix criteri s'ha proposat l'anul·lació d'una providència de constrenyiment dictada en no haver-se ingressat el deute en període voluntari, per problemes de gestió de l'Ajuntament, sense causa imputable al constret.

D'altra banda, s'han reduït a dos (en comparació dels 7 de l'any anterior) els recursos en què s'al·legava la manca de notificació de la liquidació en període voluntari per sol·licitar l'anul·lació del recàrrec de constrenyiment. En aquests casos, en els quals s'ignorà que l'article 124.3 de la Llei General Tributària, i 89.2 de l'Ordenança Fiscal General estableixen que, si es tracta de tributs de cobrament periòdic, les notificacions posteriors a l'alta en el padró que no modifiquen substancialment les bases de tributació podran fer-se de forma col·lectiva a través de la publicació d'edictes, el Consell ha proposat la desestimació dels recursos interposats.

4.- Transmissió o baixa del vehicle.

Han tingut entrada 6 recursos en què s'al·legava l'alienació del vehicle objecte de gravamen. En dos d'aquests casos, la venda s'havia produït posteriorment a l'acreditament de l'impost, per la qual cosa, i segons l'article 97 de la Llei d'Hisendes Locals, el Consell n'ha proposat la desestimació. Així mateix, en tres

ocasions, el Consell ha rebutjat l'al·legació d'alienació del vehicle -fins i tot amb anterioritat a l'acreditament- quan aquesta circumstància no estava provada. Cal destacar que en tots tres casos els recurrents manifestaven haver lliurat el vehicle, a compte de l'adquisició d'un de nou, al concessionari venedor, però aquest no havia comunicat la venda.

Ha augmentat a 13 el nombre de recursos en què s'al·lega la baixa del vehicle. Aquest increment es deu, principalment, als 10 recursos presentats per altres administracions públiques que sol·liciten l'anul·lació de les liquidacions per haver estat donats de baixa els vehicles del servei oficial al qual estaven assignats amb anterioritat a la liquidació de l'impost. El Consell ha proposat la desestimació d'aquests recursos per no correspondre l'esmentada "baixa del servei" amb la baixa del vehicle prevista en l'article 240 del Codi de Circulació, que determina que deixi d'acreditar-se l'impost del vehicle en qüestió. En els altres casos, el Consell ha mantingut el criteri anterior de tenir en compte el moment en què es comprovi el desballestament del vehicle per proposar l'estimació o desestimació del recurs, segons que s'escaigui.

5.- Prescripció de l'impost.

Criden l'atenció pel seu reduït nombre (únicament 2) els recursos en què s'al·lega la prescripció de l'impost per defectes de forma de les notificacions practicades, i aquest fet destacada especialment en comparació dels 11 recursos entrats el 1993. El Consell proposà d'estimar un dels recursos per no haver-se practicat les notificacions amb les garanties pertinents per part de l'empresa privada de missatgers a la qual l'Ajuntament havia encarregat aquesta feina. Ultra això, en un altre recurs, el Consell entengué que la notificació s'havia practicat de forma correcta i, per tant, la prescripció al·legada no era procedent.

6.- El pagament independent de deutes de cobrament periòdic.

A més dels recursos esmentats, en un nombre de 81, el Consell ha conegut la queixa d'una contribuent que manifestava haver anat a les dependències de recaptació de l'Ajuntament per tal de pagar la quota de l'impost corresponent a l'exercici en curs, i que aquesta possibilitat li va ser negada si abans no abonava les

liquidacions d'anteriors exercicis, pendents de pagament, i que corresponien al mateix vehicle.

Referent a això, el Consell proclamà, d'acord amb l'article 1172 del Codi Civil, i en l'àmbit tributari el 45.2 del Reglament General de Recaptació, el dret del deutor de satisfer el deute que li convingui, amb independència que puguin quedar impagats altres deutes de venciment anterior o posterior pel mateix concepte o per un altre.

El Consell va fer referència a l'article 9.3 de l'Ordenança Fiscal núm. 1.2, que pretén prohibir a les Direccions Generals de Trànsit la tramitació d'expedients de transferència, reforma o baixa de vehicles o canvis de domicili, sense haver estat acreditat el pagament de tots els deutes no prescrits. El Consell va establir-ne la inaplicabilitat, entre altres motius per estar en contradicció amb l'article 100 de la Llei d'Hisendes Locals, precisament la norma que aquell precepte pretén desenvolupar, la qual estableix que, per tramitar la transferència del vehicle, entre altres incidències, caldrà acreditar el pagament de l'últim rebut de l'impost presentat a cobrament *"sin perjuicio de que sea exigible por vía de gestión e inspección el pago de todas las deudas por dicho concepto, devengadas, liquidadas, presentadas al cobro y no prescritas".*

En conseqüència, el Consell, en entendre que s'havia negat injustificadament a la reclamant la facultat de satisfer únicament el pagament desitjat, va acordar de remetre el seu informe al servei competent, a fi que aquest, si calia, ajustés l'actuació dels òrgans de recaptació al contingut de l'informe.

Ordenança fiscal núm. 1.3
Impost sobre l'increment de valors dels terrenys

A.- Plus-vàlua

Comparant el nombre d'expedients ingressats l'any 1993 pel concepte d'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana amb el nombre ingressat el 94, s'aprecia un notable augment: de 94 es passa a 186, cosa que pràcticament suposa doblar el nombre d'impugnacions. Aquesta modulació és la conseqüència d'haver arribat a la plenitud de la nova normativa que regula aquesta matèria. Les actuacions de la Inspecció han augmentat i, en conseqüència, també ha augmentat el nombre de reclamacions, les quals abans només tenien per objecte la discussió dels valors unitaris. A partir de la vigència de la Llei 39/88, la base de l'impost ja no és la diferència entre el valor final, obtingut per l'aplicació dels índexs, i el valor inicial; per la qual cosa en els expedients informats la base resultant a efectes de l'impost és ja, en la seva pràctica totalitat, el valor cadastral. Tanmateix, si bé en alguns casos s'ha discutit aquest valor, cal dir que el tema es troba encara en una zona poc definida i la seva al·legació no ha suposat un contingent apreciable de recursos.

Però l'aplicació de les noves normes a partir de la Llei 39/88 ha motivat impugnacions d'un altre tipus. Només cal fer un breu examen del conjunt de reclamacions per apreciar l'existència de dos temes que hi apareixen repetidament: 1) la quantia de les sancions, i 2) la no subjecció o l'exempció de les adjudicacions a un dels esposos, en cas de divorci, de l'habitatge comú.

1.- Aplicació de sancions

En l'inici del període estudiat, la majoria de reclamacions pel concepte d'aplicació de sancions feia referència a les motivades per causa d'autoliquidacions fora de termini.

La Llei 18/1991, de 6 de juny, amb vigència des de l'1 de gener de 1992, modificà l'article 61 de la Llei General Tributària i va agreujar fortament els recàrrecs per autoliquidació fora de termini, que passaren a ser del 50% a partir de tres

mesos de demora, i del 100% quan es feia l'autoliquidació sense ingressar l'import de la quota corresponent. Aquesta duresa de la norma va provocar un augment de les impugnacions per aquest concepte, i, després, un estat d'opinió contrari tan ampli, que ha motivat una modificació de la Llei General Tributària en matèria de sancions.

El Consell, sensible a aquesta situació, va intentar matisar la disposició anterior per limitar-ne, en la mesura que fos possible, l'aplicació. En uns casos, aquesta matisació estava fonamentada en l'inici de la vigència de l'article 61 modificat; en altres casos, s'aplicava l'Ordenança fiscal de 1992, la qual no fèia recepció de la modificació de l'esmentada norma.

No obstant això, quedaven les autoliquidacions posteriors a l'1 de gener de 1993, que el Consell ha deixat pendents de resolució tot esperant les disposicions transitòries de la modificació de la Llei General Tributària, com ja s'ha mencionat en la primera part d'aquesta Memòria.

D'altra banda, han augmentat també les impugnacions de les sancions derivades d'actes de la Inspecció, per mor que també les afectés la Llei modificadora de la Llei General Tributària si aquesta tingués un caràcter retroactiu.

2.- <u>El problema de l'adjudicació de l'habitatge comú en cas de divorci</u>

Van augmentar també les impugnacions per aquest impost en les transmissions a un dels cònjuges de la meitat de l'habitatge en cas de divorci o separació.

Normalment, les persones que pensen contraure matrimoni compren a parts iguals l'habitatge comú, o, un cop casats, compren, cada un dels cònjuges, la meitat indivisa, que queda en la individualitat dels seus patrimonis perquè a Catalunya regeix el règim legal de separació de béns. Després del divorci la situació varia, pel fet de resultar impossible la posterior convivència.

La posició del Consell ha estat de fer-ne una interpretació àmplia; i la concessió de la no subjecció o de l'exempció, l'ha feta sobre la base de l'article

116.1a), unes vegades, i, d'altres, sobre la base de l'article 116.1c) de la Llei 39/1988.

La interpretació que n'ha fet el Consell ha estat fonamentada en la indubtable necessitat social d'admetre una situació vital i sociològica ben definida.

3.- L'impost en la venda dels habitatges acollits a la legislació especial dels Jocs Olímpics de Barcelona

Un cas notable, repetit en diverses reclamacions, fou el de si procedia o no la bonificació per aquest impost en la venda de pisos acollits als beneficis de la Llei 12/1988, de 25 de maig.

El Consell, en reclamacions precedents, havia entès que era procedent la bonificació en la taxa per llicència d'obres i en l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. Però en aquest cas de l'impost sobre l'augment de valor dels terrenys urbans s'ha seguit un criteri negatiu, quan es tracta de la transmissió dels habitatges als seus destinataris. Els arguments per a la desestimació han estat els següents:

a) Les vendes són operacions posteriors a la celebració dels Jocs i de difícil relació amb l'organització i celebració d'aquests i l'explotació dels habitatges.

b) Les operacions de comercialització no formen part de les operacions relacionades amb l'organització i celebració dels Jocs, ja que la seva col·laboració es limita només a l'acondicionament dels llocs de residència dels esportistes i del seu personal agregat, del personal del mitjans de comunicació, i dels àrbitres i jutges durant els Jocs.

4.- L'expropiació forçosa

Han quedat resolts els dubtes sobre si l'expropiat pagava o no aquest impost. La doctrina anteriorment dominant entenia que l'expropiació estava exempta pels termes taxatius de l'article 49 de la Llei d'Expropiació Forçosa, de 1954. Actualment, la subjecció ve donada per l'article 108 de la Llei 39/1988, d'Hisendes Locals, que preveu el supòsit de l'expropiació forçosa com una modalitat de

subjecció a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys urbans, sense que, en cap cas, estigui prevista l'exempció.

5.- Conclusions

L'augment de reclamacions, encara que notable percentualment -han passat de 94 a 186-, no té gaire significació, ja que les xifres inicials eren baixes. Com ja hem dit anteriorment, els augments es justifiquen per l'existència de temes de notable conflictivitat, com ara les sancions, i també pel criteri de subjecció a l'impost adoptat fins aquell moment per l'oficina gestora, de les adjudicacions a un dels cònjuges de l'habitatge comú, en cas de divorci.

La importància d'aquestes matèries ha compensat sobradament la desaparició d'al·legacions de prescripció per venda en document privat, que pràcticament no varen existir durant l'exercici de 1994.

Queda una incògnita de cara al futur, sobre si es plantejaran situacions més polèmiques en la impugnació de les bases, sobretot si es produeixen revisions dels valors cadastrals i segons com es manifestin les compensacions en el sistema.

B.- Taxa d'equivalència

Com ja s'ha assenyalat en la primera part d'aquesta Memòria, les impugnacions per aquest concepte han disminuït. El nombre de recursos entrats el 1994 ha estat de 116 enfront dels 138 presentats l'any anterior. El motiu ja s'indicava en l'anterior Memòria: casos endarrerits o bé casos que plantejaven alguna especialitat.

La sentència del Tribunal Suprem de 13 de maig de 1994, a la qual fèiem referència en l'anterior Memòria, ha tingut continuïtat i s'han ratificat les sentències del Tribunal Superior de Catalunya, Sala del Contenciós-Administratiu.

És destacable la sentència del Tribunal Suprem, de 18 de març de 1995, pels diversos problemes que l'entitat recurrent planteja i la sentència resol.

Aquesta sentència comença establint, amb caràcter genèric i prioritari, una mena de premissa que impedeix l'estimació de les tres causes impugnatòries cassacionals, i reitera un cop més el criteri resolutori ja concretat, entre d'altres, en la sentència d'aquesta Sala tercera, secció segona, de 17 de març del mateix any:

1) Radical modificació de la taxa d'equivalència a partir de la Llei de Bases 41/75, de 19 de novembre, ja que en el grup normatiu 1952-55 la liquidació era definitiva, adaptada al tipus general de gravamen (no excedeix del 25%), i tancava el període. Per contra, en la regulació pel segon grup normatiu de 1975-86, l'impost és a compte i no pot passar del 5%.

2) A Madrid i Barcelona, en l'última liquidació per taxa d'equivalència (o modalitat decennal), que desapareix per la Llei 39/88, s'aplica l'article 516 de la Llei de Règim Local de 1955. Igualment que per als municipis de la Corporació Metropolitana, en virtut del Decret Llei de 24 d'agost de 1974.

3) Les Ordenances fiscals de Barcelona de 1980 a 1987 i les de l'Àrea Metropolitana, pretenien implantar la nova regulació prenent com a cobertura la Llei de 1955; aquest intent fou rebutjat per la jurisprudència.

4) L'Ordenança fiscal aplicable a l'última liquidació de la taxa d'equivalència és la de 1989, i com que es tracta d'una *fictio iuris*, la seva regulació ha de ser la mateixa que en les transmissions efectuades per persones físiques. Les modificacions de les Ordenances 1988-89, enfront de la redacció de les de 1980-87, tornant al sistema tradicional regulat per la legislació de Règim Local de 1952-55, no es projectaven cap a situacions ja esgotades sinó cap al futur. Encara que part del període impositiu (des del 29 de juny de 1980 fins al 31 de desembre de 1989) quedava dins de la vigència de les Ordenances de 1980-1987, és important únicament que la data de la liquidació és el moment determinant del règim aplicable.

5) No hi ha infracció del principi constitucional d'igualtat. Unitat no és uniformitat i, per tant, en diversos punts del territori nacional poden existir ordenaments divergents.

En aquesta important sentència destaca l'atenció al problema del diferent text existent entre les Ordenances fiscals de 1980 a 1987, i les de 1988 i 1989, acollides les primeres al sistema del Reial Decret 3250/76, i les segones a la Llei de Règim Local de 1955.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala del Contenciós-Administratiu, resol alguns dels molts problemes plantejats per les impugnacions en aquesta matèria. Per exemple, la desaparició del número 3 de l'article 20 de l'Ordenança, que regulava el tipus del 5%. La solució acceptada és que procedeix l'aplicació de la tarifa general (sentència de 3 de novembre de 1994).

Per últim, la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 10 d'abril de 1995, resol també un problema plantejat reiteradament:

En els recursos contra autoliquidacions cal, en primer lloc, que l'interessat demani prèviament a l'òrgan de gestió la corresponent confirmació o rectificació de l'autoliquidació presentada. El termini que té l'Administració per confirmar o rectificar és de 3 mesos. Transcorregut aquest termini es considerarà confirmada la liquidació. (En aquests casos s' havia demanat la confirmació de l'acte).

La sentència diu: *"Resulta obvio, del propio tenor literal del precepto transcrito y de la sección en que está encuadrado, que su finalidad es hacer posible la impugnación de las autoliquidaciones, y que la confirmación por silencio lo es a los solos efectos de poder interponer el correspondiente recurso y no, como pretende la instante, de convertir aquella en definitiva, pues ello supondría en casos como el que nos ocupa considerar confirmada una liquidación incorrecta o ilegal por el mero transcurso de tres meses, haciendo de mejor derecho un precepto meramente reglamentario que las normas legales contenidas en los arts. 64, 65 y 121 de la Ley General Tributaria, relativos por un lado a la posibilidad de la Administración para determinar la deuda tributaria exigible durante los cinco años siguientes a la finalización del plazo para presentar la correspondiente declaración, y por otro a que la Administración no está obligada a ajustar las liquidaciones a los datos consignados en sus declaraciones por los sujetos pasivos. En este sentido se ha pronunciado el Tribunal Supremo en sentencia de 13 de Mayo de 1994 de su Sección 3ª, confirmatoria de la de fecha 22 de Julio de 1992 dictada por esta Sala en los autos 453/91".*

Els tribunals van resolent totes les qüestions plantejades en la taxa d'equivalència o decennal, que ha demostrat la complexitat que suposa el procés de la seva desaparició.

Ordenança fiscal núm. 1.4
Tributs sobre activitats econòmiques

A.- Impost sobre activitats econòmiques

1.- Qüestions generals

En l'exercici de 1994, segon any de la vigència de l'impost sobre activitats econòmiques (IAE), s'han presentat 1120 recursos, però malgrat la importància d'aquesta xifra no hi ha hagut l'allau de l'any anterior, en el qual es comptabilitzaren al voltant de 9 mil recursos.

El fenomen produït durant l'exercici de 1993 responia a un clima de protesta social davant l'increment de pressió fiscal que significava la implantació d'aquest impost, més que no pas a una situació d'autèntica controvèrsia jurídica. En l'any 1994 s'ha mantingut un índex molt alt de conflictivitat, però els motius d'impugnació presenten, en aquest exercici, uns caràcters ben diferents.

En primer lloc, han desaparegut pràcticament les protestes d'inconstitucionalitat. En segon lloc, la delegació de la funció inspectora en l'Ajuntament de Barcelona ha atribuït a aquesta Corporació la competència general per a la resolució dels recursos que s'originin respecte de l'activitat de la Inspecció local en relació amb l'IAE en via de reposició, sense perjudici de la ulterior competència del Tribunal Econòmic-Administratiu Regional quan es tracti de qüestions de caràcter censal, reservades per l'article 92 de la Llei 39/88 a la competència exclusiva de l'Estat, cosa que redunda en una notable ampliació de l'àmbit material dels recursos municipals. Per disposició expressa de la norma delegant, l'Ajuntament ha passat a ser competent en matèria censal, sempre que el recurs s'origini enfront de l'actuació inspectora municipal i, per tant, competent per a la resolució de qüestions la consideració de les quals li està vedada en via de gestió o de reposició general. En tercer lloc, les modificacions legislatives en l'àmbit de les exempcions i de les tarifes de l'impost han donat lloc, també, a un bon nombre de reclamacions, la major part d'aquestes a causa de la confusió provocada per l'aplicació temporal de les esmentades modificacions.

Finalment, cal assenyalar l'aparició, en aquest exercici i durant els primers mesos de 1995, dels primers pronunciaments judicials sobre recursos enfront l'IAE, pronunciaments que, en termes generals, confirmen i avalen les tesis mantingudes per aquest Consell Tributari en les seves resolucions sobre l'esmentat impost.

2.- La delegació de l'actuació inspectora

L'Ordre de 10 de juny de 1992 del Ministeri d'Economia i Hisenda, dictada en desenvolupament de l'article 92.3 de la Llei 39/1988, reguladora de les Hisendes Locals, va establir els règims de delegació i col·laboració de la funció inspectora de l'IAE, que correspon, segons l'esmentat precepte, als òrgans competents de l'Administració Tributària de l'Estat, però que pot ser desenvolupada pels Ajuntaments, Diputacions Provincials, Consells Insulars i Comunitats Autònomes amb els quals s'estableixi algun dels règims esmentats.

Posteriorment, la Resolució de 24 de juliol de 1992 dictada per la Presidència de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, aprovà els models a utilitzar en la inspecció de l'IAE quan s'actuï en règim de delegació o col·laboració, com també les instruccions a seguir per omplir aquests models.

Finalment, l'Ordre de 30 de setembre de 1992 del Ministeri d'Economia i Hisenda, en correcció de la de 13 de juliol de 1992, va concedir a l'Ajuntament de Barcelona la delegació de les funcions d'inspecció de l'impost sobre activitats econòmiques.

Aquesta delegació de funcions afegí una nova dada al problema del doble sistema de recursos que comporta la gestió compartida de l'IAE.

La relativa simplicitat que suposa el criteri -però no la seva aplicació- de la distribució de competències entre l'Estat i les Corporacions locals en la gestió de l'IAE, per a la identificació del sistema de recursos procedent, amb independència de l'ens autor de l'acte impugnat, que és el criteri seguit per la Llei 39/1988, trontrolla arran d'aquesta nova normativa, en introduir-hi un nou criteri i un nou sistema de recursos quan existeix una actuació inspectora per delegació.

En aquests casos, quan es tracta de matèries reservades a l'ens local, el sistema de recursos (reposició davant l'ens local i contenciós) roman inalterat. Però quan hi ha controvèrsia sobre matèries la competència de les quals és reservada per la Llei de forma exclusiva a l'Estat (cosa que hem denominat matèria censal), el sistema de recursos (reposició potestativa davant l'Administració de l'Estat, reclamació econòmico-administrativa davant el TEAR i contenciós-administratiu), s'altera si es produeix una actuació inspectora per delegació, i el recurs de reposició potestatiu davant l'Administració Tributària de l'Estat és substituït per un recurs de reposició ordinari davant l'ens local.

Aquesta conclusió deriva d'un complex procés d'interpretació que portà a terme aquest Consell davant la confusa interpretació de l'article cinquè, paràgraf segon, de l'Ordre Ministerial de 10 de juny de 1992, que atribueix la competència sobre el "*facultativo recurso de reposición*", previ a la reclamació econòmico-administrativa davant el TEAR, contra els actes de les entitats delegades que suposin inclusió, exclusió o alteració de les dades dels cens, a "*la entidad autora del acto*". En realitat, per "*entidad autora del acto*" pot entendre's tant l'entitat delegada com la delegant, ja que la primera, si bé n'és autora material, actua en nom de la segona, per la qual cosa els actes que dicta s'assimilen als actes emanats de la primera.

Davant d'aquesta situació, el Consell va entendre que la competència correspon a l'Ajuntament (ens delegat) atès que la delegació té lloc entre administracions públiques diferents, dada d'essencial importància i que fa inaplicables els preceptes sobre delegació de funcions entre òrgans d'una mateixa administració pública, segons que disposa l'article 9 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, i, concretament, que fa inaplicable l'article 13.2c) de l'esmentat text legal, el qual impedeix la delegació de les competències relatives a la resolució de recursos en els òrgans administratius que hagin redactat els actes objecte de recurs.

Amb tot, s'hauria pogut entendre que la inaplicabilitat directa de l'article 13.2c) de la Llei 30/1992 no impedeix la seva aplicació analògica, tenint en compte el silenci o la confusa expressió de la norma que regula la delegació entre

administracions públiques. Tanmateix, no sembla que aquest sigui l'esperit de les normes reguladores de la delegació de la funció inspectora de l'IAE, com confirma la Instrucció que conté la Resolució de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, de 24 de juliol de 1992. A més, i si es tracta de buscar analogies, les normes de referència no són les de la Llei 30/92 sobre delegació entre òrgans, sinó aquelles que prevegin supòsits de delegació entre administracions públiques. La legislació actual no regula amb caràcter general aquesta supòsit, però sí que existeixen normes que estableixen supòsits de delegació de funcions tributàries, i fins i tot inspectores, entre administracions públiques diferents, com les que regulen la delegació de funcions de l'Estat a les Comunitats Autònomes i que fan referència a la cessió de tributs. En aquests casos, la resolució del recurs de reposició correspon a l'Administració delegada (article 17.1.a) de la Llei 30/1983, de 28 de desembre, de Cessió de Tributs de l'Estat a les Comunitats Autònomes), la qual cosa confirma la tesi anterior.

3.- Les modificacions legislatives

La Llei 22/1993, de 29 de desembre, de Mesures Fiscals de Reforma del Règim Jurídic de la Funció Pública i de la Protecció per l'Atur, llei que pertany al gènere de les anomenades lleis d'acompanyament de les lleis anuals de pressupostos, va introduir nombroses modificacions en la normativa reguladora de l'IAE, com també en les tarifes de l'impost, amb efecte des de l'1 de gener de 1994.

Concretament, van ser modificats els articles 83, 86, 88, 89, 90, 92 i 124 de la Llei 39/1988, reguladora de les Hisendes Locals, i diversos epígrafs i notes de les tarifes d'aquest impost contingudes en l'Annex I del Reial Decret Legislatiu 1175/1990, de 28 de setembre.

Aquestes modificacions afecten aspectes essencials de la regulació de l'impost, com són: el caràcter prorratejable de la quota, en cas de cessar en l'activitat durant l'exercici, introduït per l'addició a l'article 90.2 de la Llei 39/88, d'un nou paràgraf segon; la regulació del coeficient de població i dels índexs de situació; l'ampliació de les possibilitats i els marges d'actuació dels Ajuntaments (articles 88 i 89, Llei 39/88); la gestió de les quotes provincials i nacionals (article 86.3, Llei 39/88); la configuració del recàrrec provincial (article 124.5, Llei 39/88); i la incorporació d'una nova bonificació per a aquells que iniciïn l'exercici d'activitats

empresarials classificades en la secció primera de les tarifes de l'impost (article 83.3, Llei 39/88).

Aquestes modificacions han de ser valorades molt positivament pel fet que responen a reiterades reivindicacions dels contribuents, plasmades en nombrosos recursos que hagueren de ser desestimats en el seu moment. Això no obstant, la bonificació que s'introdueix amb motiu de l'inici de l'activitat empresarial, si bé elimina materialment la tan denunciada desigualdat de tracte quant a l'activitat professional, manté encara una certa diferència, atès que per a l'activitat professional s'articula una reducció de la quota mínima, i per a l'activitat empresarial una bonificació en la quota final (després de l'aplicació del coeficient i de l'índex de situació), peticionada, la concessió de la qual és, per conseqüent, de competència municipal.

Tanmateix, no totes aquestes normes continuen vigents per a 1995. La Llei 42/1994, de 30 de desembre, de Mesures Fiscals, Administratives i d'Ordre Social, llei d'acompanyament de la Llei de la mateixa data de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1995, modifica novament l'article 88 de la Llei 39/88, i estableix que el coeficient màxim de població a aplicar en els municipis amb població inferior a 100.000 habitants serà l'1,9 en lloc del 2.

No s'ha d'oblidar que l'IAE regulat per la Llei 39/1988 fou modificat de forma substancial almenys en cinc ocasions abans de la seva entrada en vigor l'1 de gener de 1992, a vegades per lleis tan peregrines com la Llei 18/1991, reguladora de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, o per Reial Decret Llei, com el Reial Decret Llei 4/1990, després convertit en Llei 6/1991; i que, actualment, alguns dels seus preceptes (com l'article 89, relatiu a l'índex de situació), han sofert ja quatre modificacions (Llei 5/1990, de 29 de juny; Reial Decret Llei 4/1990 i Llei 6/1991; Llei 31/1991, de 30 de desembre i Llei 22/1993, de 29 de desembre). Aquesta situació no solament no resulta gens tranquil·litzadora des del punt de vista de la seguretat jurídica sinó que denota una certa i criticable imprevisió del legislador en matèria local.

Les tarifes de l'impost també han sofert novament sengles modificacions amb efectes en l'any 1995 i per virtut de la Llei 41/1994, de 30 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1995, la qual ha establert, també,

l'obligatorietat de presentar declaració d'alta, variació i baixa per part dels contribuents que resultin afectats per aquestes modificacions.

Les modificacions de les tarifes de l'IAE introduïdes per la Llei 41/1994 són de diversa tipologia. Això no obstant, podem classificar-les de la següent manera:

a) Creació de nous epígrafs o més concreció dels ja existents.

Dins d'aquest grup s'ha d'incloure la creació de l'epígraf 615.b "galeries d'art", que fins ara era una activitat no classificada que tributava per un altre epígraf, en aplicació de la regla vuitena de la Instrucció. La creació d'aquest epígraf comporta la modificació del 659.1, en excloure'n les obres d'art. Això no obstant, aquestes variacions han deixat sense epígraf específic l'activitat de venda d'antiguitats al detall, per la qual cosa aquesta activitat haurà de ser reconduïda a l'epígraf 615.5, que fa referència al comerç a l'engròs d'aquests articles, per aplicació de la regla quarta 2c) de la Instrucció.

També cal mencionar l'ampliació de la llista de productes subjectes a l'epígraf 615.3 "comerç a l'engròs d'aparells electrodomèstics i ferreteria"; i el cas especial de la modificació de la nota 691.9 "reparació d'altres béns de consum n.c.o.p.", que suposa tornar a la redacció originària vigent en 1992 i que fou modificada per la Llei de Pressupostos per a 1993, si bé es mantenia la reducció del 50% per a la reparació de rellotges, afegint-hi la duplicació de claus.

b) Introducció d'importants reduccions per atendre casos concrets que havien donat lloc a nombroses reclamacions.

Aquest caràcter té la creació d'una nota comuna als grups 672 "serveis d'alimentació en cafeteries", i 673 "servei d'alimentació en cafès i bars, amb menjar i sense", que redueix la quota en un 50% quan els subjectes passius presten aquests serveis en règim de concessió en centres de la tercera edat; l'ampliació de la reducció del 50% aplicable als qui exerceixen exclusivament l'activitat de comerç de bijuteria a l'engròs, al comerç a l'engròs de rellotgeria (nota epígraf 619,3); i la creació de dues noves notes comunes a tota la divisió sisena per establir reduccions de les quotes en els casos d'obres en locals o en les vies públiques. Aquesta

darrera modificació té especial importància per als Ajuntaments, no solament perquè resol un problema plantejat freqüentment en un gran nombre de reclamacions, sinó perquè la competència per a la concessió d'aquestes reduccions, peticionades, s'atribueix a l'Ajuntament malgrat la seva aplicació sobre les quotes mínimes.

Per últim, la modificació de tot el grup 664 "comerç en règim d'expositors en dipòsit mitjançant aparells automàtics", pot ser, també, inclosa en aquest apartat, atès que suposa una notable reducció per a aquells que tributaven per l'epígraf 664.2, ara suprimit, i que passen a tributar per l'epígraf 664.1.

c) Modificació de l'element superfície.

Les noves reduccions en funció de l'element superfície afecten els epígrafs 653.1 "comerç al detall de mobles (llevat dels d'oficina)", les agrupacions 64 i 65 i el grup 662 "comerç mixt o integrat al detall".

d) Modificació de la tributació del "lloguer de béns immobles".

Les quotes dels tres epígrafs que componen l'agrupació 86, creada per la Llei 22/93, han passat a ser, en qualsevol cas, nacionals.

D'acord amb aquesta mesura es modifica la Instrucció de l'impost, regla cinquena 2.B) f) punt segon, que fa referència al lloc de realització de l'activitat de lloguer o de venda de béns immobles, i suprimeix la menció que els valors cadastrals a modificar han de ser els corresponents a la totalitat dels immobles situats en el mateix terme municipal; com també la regla onzena, relativa a les quotes provincials.

També amb vigència a partir de l'1 de gener de 1995, l'article 58.2 de la Llei 30/1994, de 24 de novembre, de Fundacions i d'Incentius Fiscals a la Participació Privada en Activitats d'Interès General (Reglament aprovat pel Reial Decret 765/1995, de 24 de maig), introdueix una nova exempció en l'IAE per a les entitats -fundacions i associacions declarades fonamentalment d'utilitat pública- a les quals resulti d'aplicació el règim especial tributari que s'estableix en l'esmentada Llei.

Aquesta exempció, l'àmbit subjectiu d'aplicació de la qual presenta alguns dubtes per l'ampliació que sembla establir la disposició addicional cinquena, apartat 2, d'aquesta Llei, ateny exclusivament "les activitats que constitueixin el seu objecte social o finalitat específica", i s'entén que aquesta coincidència es dóna "quan les activitats que es realitzin en les esmentades explotacions procurin l'acompliment dels fins contemplats en els articles 2.4 i 42.1.a), que no generin competència deslleial i que els seus destinataris siguin col·lectivitats genèriques de persones". L'exempció, peticionada, haurà de sol·licitar-se al corresponent Ajuntament en els termes previstos per l'article 46.2 de la Llei 30/94, i l'article quart del Reglament.

Una vegada més, la regulació del procediment de concessió d'aquestes exempcions (article quart del Reglament) ha oblidat de regular l'eficàcia del silenci, pel que fa a l'informe preceptiu de l'Agència Estatal Tributària.

La disposició addicional cinquena de la Llei 30/94, relativa al règim tributari de l'Església Catòlica i d'altres esglésies, confessions i comunitats religioses, que el Reial Decret 765/1995, de 24 de maig, desenvolupa extensament, preveu l'aplicació d'aquestes exempcions a les entitats esmentades. Aquesta aplicació haurà de produir-se, lògicament, sense perjudici del que s'hagi previst en l'Acord econòmic subscrit entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, de 3 de gener de 1979, atès el superior rang jeràrquic del conveni.

Finalment, cal tenir en compte que les exempcions de la Llei 30/1994 s'estableixen sense perjudici de les ja existents en la Llei 39/1988, cosa que revesteix especial importància, i planteja una curiosa situació en aquells casos, com ara els esmentats en els articles 83.1.d) i e) de la Llei 39/1988, en els quals els supòsits previstos cauen també dins l'àmbit d'aplicació de la Llei 30/1994.

4.- Pronunciaments del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

L'any 1994 ha estat testimoni dels primers pronunciaments del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pel que fa a l'impost sobre activitats econòmiques, en importants sentències que essencialment confirmen i avalen les tesis mantingudes per aquest Consell Tributari en les seves resolucions sobre l'IAE.

D'aquestes sentències val la pena destacar les que fan referència a la pretesa inconstitucionalitat de l'impost, per vulneració dels principis de l'ordenament tributari de l'article 31.1 CE, o del principi de reserva de Llei, o per inconstitucionalitat del sistema de notificacions, pressió fiscal excessiva, manca de motivació de l'Ordenança fiscal, etc. Per citar les més actuals, n'hi ha prou amb invocar la 18/95, de 20 de gener; la 84/95, de 7 de febrer; o la 149/95, de 24 de febrer, relativa a l'eficàcia del límit del benefici mitjà presumpte.

També l'aplicació dels índexs de situació ha estat objecte de sengles sentències, com la 7/95, de 17 de gener, sobre màquines recreatives, o la 56/95, d'1 de febrer, relativa a la Zona Franca.

Finalment, la distribució de competències en la gestió de l'impost és abordada, entre d'altres, en les sentències 127/95, de 21 de febrer, i 144 i 146/95, de 24 de febrer.

5.- Impugnacions destacables

Les impugnacions més destacables durant l'exercici de 1994 fan referència als temes següents:

a) Qualificació de l'activitat gravada.

Per als comerciants majoristes, els conceptes de "magatzem" i "dipòsit" als quals fa al·lusió l'epígraf 754.5, i que són utilitzats per a la configuració de l'activitat en les tarifes de l'impost, han plantejat sengles problemes d'interpretació en la resolució de nombrosos recursos. Així, doncs, aquest Consell ha optat per utilitzar un criteri lògic sistemàtic que entén, per exemple, que els magatzems s'assimilen als establiments si l'activitat que s'hi exerceix és el comerç a l'engròs, i que tenen la consideració de local annex si l'activitat exercida és el comerç al detall (Regla 4.2C) i D) de la Instrucció). També aquest Consell ha interpretat, d'acord amb la regla sisena de l'esmentada Instrucció, que el terme "dipòsit" es refereix al conjunt d'una instal·lació, encara que estigui compost per un determinat nombre de tancs o cisternes, els quals, per conseqüent, determinen l'existència d'un únic element tributari, tal com es desprèn dels criteris utilitzats per la regla sisena de la Instrucció

per a la compartimentació de locals, o bé per la seva consideració com locals independents.

També els serveis complementaris de l'activitat principal han estat font de nombrosos conflictes a causa de la tributació independent que la reglamentació de l'impost, sense cap dubte, però amb un criteri certament discutible, imposa en determinats casos.

Només alguns epígrafs es refereixen expressament els serveis complementaris sense que hi hagi una regla general sobre això, la qual cosa en fa impossible l'apreciació en aquells casos no previstos en el Reglament.

b) Elements tributaris.

Novament l'element superfície ha estat el més discutit entre els recursos presentats. Això no obstant, cal destacar la controvèrsia suscitada sobre la comptabilització o no, com a element tributari, de la potència elèctrica no relacionada directament amb l'activitat principal.

En aquest cas, el Consell entengué que de la interpretació conjunta de les regles 14.1.f.g. i 14.1.A de la Instrucció de l'impost es desprèn que si un local no es considera directament afectat a l'activitat pel fet de dedicar-se a funcions d'emmagatzematge, és coherent deduir que la potència allí instal·lada, destinada a tasques concordants, no pugui considerar-se directament destinada a la producció.

c) Duplicitat d'alta.

La duplicitat en l'alta per error resulta una situació relativament freqüent. En aquests supòsits, i d'acord amb les circumstàncies de cada cas en concret, el Consell ha optat, en algunes ocasions, per paralitzar les actuacions a l'empara de l'article 101.2 del Reglament General de Recaptació tot esperant el pronunciament de l'Administració de l'Estat, i, en altres ocasions, per esmenar directament l'error, tractant sempre de preservar el contribuent dels perjudicis que comporta la fórmula de la gestió compartida.

d) Cessament en l'activitat.

Finalment, han estat també nombrosos els recursos interposats per cessament en l'activitat.

En gairebé tots els casos la dificultat bàsica per a l'estimació dels recursos ha estat la manca de proves. Això no obstant, per poder estimar determinades reclamacions s'ha tingut en compte el criteri de la duplicitat de pagament.

B.- Radicació

Una primera constatació a ressaltar és la important disminució de recursos presentats durant l'any 1994, que han passat de 66 en 1992 i 41 en 1993 a 29 en 1994, disminució lògica si es té en compte que l'arbitri sobre la radicació ha desaparegut ja com a figura impositiva, i que, per tant, només queden recursos sobre liquidacions corresponents a exercicis fiscals anteriors a 1992.

Una segona constatació a fer és que la majoria dels expedients deriven d'actuacions inspectores en les quals l'arbitri es liquida conjuntament amb altres tributs, fonamentalment amb la taxa d'escombraries, i esporàdicament amb la llicència d'obertura i la llicència fiscal, encara que el tractament és conjunt amb tots els que consten a l'acta, ja que, normalment, fan referència a qüestions relatives a l'exercici de l'activitat -altes, baixes o no exercici- que afecten d'igual manera les quatre figures impositives.

Dels recursos estimats, tres ho foren per haver estat provada la no realització de l'activitat en el local objecte de liquidació: dos per impossibilitat física -l'un per enderroc i l'altre per precinte municipal-, i el tercer per tractar-se d'un professional que desenvolupava l'activitat en el seu domicili i que comunicà el seu trasllat a un altre municipi.

En dos casos es va reconèixer l'exempció per tractar-se de centres d'ensenyament concertats. En un d'aquests, malgrat no tractar-se de l'Ensenyament General Bàsic, es reconeix que l'exempció, segons el text de la Llei, abasta

qualsevol tipus reconegut d'ensenyament; són les Ordenances de Barcelona les que redueixen l'àmbit de l'exempció als centres d'EGB i a altres.

Finalment, cal remarcar un cas en què s'estima el recurs interposat per una fundació i es declara la no subjecció d'aquesta, ja que el fet imposable el constitueix la "utilització per a finalitats industrials, comercials i professionals dels locals", i en el cas de què es tracta "atès el caràcter de la fundació", no s'hi desenvolupa cap d'aquestes activitats.

En un altre recurs s'estima l'al·legació provada de falta d'activitat, amb independència de la data de presentació del document administratiu de baixa.

I, finalment, en un altre expedient, i a causa d'haver-se observat vicis en la tramitació de l'acta d'inspecció, es proposa de retrotreure les actuacions al moment en el qual tingueren efecte els esmentats vicis procedimentals.

Quant als motius de denegació dels recursos, en primer lloc cal ressaltar que, en molts casos, es tracta de discutir elements materials -fonamentalment la superfície- en contra dels reconeguts en actes de conformitat. En tots aquests casos s'observa una manca absoluta de prova per part dels recurrents, per la qual cosa es desestimen en aplicació de la teoria de la càrrega de la prova i la presumpció de validesa en les actes de conformitat.

Amb els mateixos criteris, en alguns recursos es proposa la desestimació atès que no es discuteix un possible error material en les actes de conformitat sinó qualificacions jurídiques dels elements.

Un contribuent sol·licita l'exempció per tractar-se d'una concessió d'instal·lacions públiques municipals, però això no comporta l'exempció, ja que el subjecte passiu és l'entitat usuària.

En un expedient de devolució d'ingressos indeguts es proposà de desestimar la sol·licitud per haver prescrit l'esmentat dret.

Cal ressaltar un cas en el qual, malgrat que es proposa desestimar la pretensió de prescripció per no haver transcorregut els cinc anys, el Consell rebutja l'opinió dels serveis municipals segons la qual la prescripció havia estat interrompuda per una notificació efectuada anteriorment. El Consell, tenint en compte que l'acusament de recepció que figurava a l'expedient només contenia la marca d'un segell de goma amb el nom de l'entitat destinatària, reafirma una vegada més la seva doctrina, en el sentit que les notificacions, per produir efectes, han de complir els requisits necessaris; en aquest cas, la sola existència del segell, sense la identificació de la persona física que el rep en nom de l'entitat destinatària, no és suficient per produir els efectes d'interrupció que es pretenen.

Finalment, dos recursos no són admesos pel fet de presentar-se contra recursos ja resolts.

Pel que fa a aquells casos en els quals s'ha liquidat la taxa d'escombraries conjuntament amb l'arbitri de radicació, i atès que els arguments en què aquests recursos es fonamenten són conjunts per a ambdós gravàmens, les resolucions del Consell han estat, també, conjuntes.

C.- Llicència fiscal

Ens trobem davant un altre tribut residual, per la qual cosa el nombre de recursos ha disminuït de 12 en 1993, a 7 en 1994, i, d'aquests, dos són derivats d'acta d'inspecció conjuntament amb l'arbitri sobre la radicació.

Llevat d'un cas, que fou retornat a l'òrgan gestor per no tractar-se de recurs ni de queixa, i d'un altre, que fou objecte de satisfacció extraprocessal pels òrgans de gestió durant la tramitació del recurs, els altres cinc han estat objecte de proposta desestimatòria; cal remarcar, però, que tots aquest recursos estaven ja en procediment de constrenyiment.

En dos casos en els quals es recorre exclusivament la providència de constrenyiment, es proposa la desestimació en funció de la doctrina repetidament sustentada pel Consell, en un cas perquè l'avís que remet l'Ajuntament és merament recordatori, i en un altre perquè, malgrat no haver estat recorregut davant el Tribunal

Econòmic-Administratiu Regional, ni en aquell òrgan ni en l'Ajuntament mateix no es va sol·licitar la suspensió.

Pel que fa als dos únics recursos que plantegen qüestions de fons, va proposar-se la seva desestimació: en l'un per tractar-se d'una qüestió de qualificació d'activitats i matrícula, competència de l'Administració estatal; i en l'altre per tractar-se de quota irreductible i, per tant, haver acreditat tota l'anualitat malgrat el cessament en l'activitat durant l'exercici.

D. Llicència d'obertura

Són només tres els recursos presentats contra aquesta taxa, i tots tres liquidats conjuntament amb l'arbitri sobre la radicació en virtut d'acta d'inspecció.

Dels dos recursos que es dictaminen en sentit desestimatori, en un la motivació és a causa que es tracta d'un recurs sobre un cas en el qual ja s'havia resolt un recurs anterior; l'altre cas, en què s'al·lega haver prescrit l'acció de l'Ajuntament quan inicià l'activitat inspectora ja que el contracte d'arrendament del local és anterior a cinc anys, el Consell dictaminà que el simple contracte d'arrendament no determina l'inici de l'activitat, i més quan en l'acta de conformitat es reconeix indirectament que l'inici va ser posterior a l'arrendament.

Finalment, es proposà la desestimació del tercer recurs en reconèixer-se un error en l'aplicació del coeficient corrector per la naturalesa de l'activitat.

Ordenança fiscal núm. 2.1
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres

Durant l'exercici de 1994 han estat debatuts per aquest Consell Tributari set assumptes, nombre lleugerament superior en comparació de l'exercici anterior, i que alhora sembla escàs si es té en compte el volum de construcció de la ciutat. Un d'aquests assumptes, a més, no va motivar resolució sobre la qüestió plantejada sinó la devolució a l'òrgan gestor, en entendre's que es tractava únicament d'un escrit de sol·licitud d'exempció i no d'interposició de recurs a aquest efecte, i que no era, per tant, un assumpte propi de la competència del Consell.

La pràctica totalitat dels recursos interposats fan referència també a la taxa per serveis urbanístics (llicències d'obres), si bé les al·legacions se centren preferentment en l'impost objecte d'anàlisi, raó per la qual totes les qüestions es tracten en aquest epígraf, malgrat que la taxa mencionada en té destinat un altre d'específic en aquesta Memòria.

Com ja és tradicional, les dues qüestions nuclears són les que fan referència a exempcions i al còmput de la base liquidable.

Les exempcions plantejades són de dos tipus: la que fa referència a les Universitats, ja recollida en l'anterior exercici per aquest impost, i la que concerneix al règim de beneficis fiscals establert amb motiu dels Jocs Olímpic de Barcelona de 1992.

Ara és la Universitat Pompeu Fabra la que pretén l'exempció, a l'empara igualment de l'article 53.1 de la Llei Orgànica de Reforma Universitària (LORU), tant pel que fa a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres com a la taxa per serveis urbanístics. En aquesta ocasió no s'addueix la consulta evacuada per la Direcció General de Coordinació amb les Hisendes Territorials.

En el dictamen evacuat se segueix la direcció ja iniciada anteriorment pel Consell. La disposició addicional novena, apartat 1, de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les Hisendes Locals, estableix de forma clara i rotunda la supressió de tots els beneficis fiscals sobre tributs locals anteriorment existents, tant

genèrics com específics, recollits en la Llei de Règim Local o en la legislació sectorial, sense que la seva actual vigència pugui ser invocada per a cap dels tributs establerts en l'esmentada Llei, i sense perjudici del que disposa la seva normativa transitòria.

Per tant, plantejada la qüestió de la subsistència o no en l'aplicació de l'article 53.1 de la Llei Orgànica de la Reforma Universitària, que concedeix l'exempció pretesa per la Universitat abans esmentada, es debat principalment la qüestió referent a l'existència o no de relació jeràrquica entre les lleis orgàniques i les ordinàries, a la llum de la doctrina de la sentència del Tribunal Constitucional, de 13 de febrer de 1981, i s'arriba a la conclusió que la Llei ordinària no pot modificar o derogar una Llei orgànica, però no per una qüestió de rang inferior sinó perquè la Constitució impedeix el seu accés a les matèries enumerades en el seu article 81. També queda recollida la situació derivada de la circumstància que la mateixa Llei Orgànica de Reforma Universitària, fidel a la doctrina i a la posició del Tribunal Constitucional, ha diferenciat expressament, en la seva disposició final tercera, quins dels seus preceptes són orgànics i quins no, sense que l'article 53.1 es compti entre els primers. És per això que es considera que la Llei d'Hisendes Locals va derogar aquest article, i es proposa denegar l'exempció. En aquesta Memòria s'insisteix en el fet que el Consell considera molt important la resolució d'una qüestió com aquesta, que és de caràcter general i no privativa d'aquest tribut, i que es plantejava anteriorment com a dificultosa, especialment si tenim en compte el criteri de la Direcció General de Coordinació amb les Hisendes Territorials.

En aquest mateix recurs, la Universitat plantejava la no procedència de l'exigència de constitució de dipòsits en garantia, per raó de les obres complementàries derivades de l'execució de les principals, subjectes a llicència. Això no obstant, i tot considerant que es tractava de matèria no tributària, es proposà l'estimació del recurs, ateses les especials circumstàncies concurrents.

També pel que fa a exempcions no específiques de l'impost, sinó de caràcter general, es resolgué la pretesa per la societat "Comitè Organitzador Olímpic de Barcelona'92, SA", que al·legava una equiparació amb l'Estat en el tractament fiscal, a l'empara dels articles 16 i 30, i de la disposició addicional primera de la Llei 12/1988, de 25 de maig, sobre beneficis fiscals relatius als Jocs Olímpics de Barcelona. S'accepta l'esmentada equiparació tenint en compte els

articles 16 de la Llei 12/1988, de 20 de maig, i 29.1 de la Llei 5/1990, de 29 de juny, però es destaca que no produeix efectes sobre la liquidació impugnada, ja que la Llei 39/1988, de 28 de desembre, no preveu cap exempció ni bonificació a favor de l'Estat pel que fa a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. En canvi, la proposta del Consell passa a analitzar la possible aplicació de la bonificació del 95% en tots els tributs locals establerta per l'article 30 d'aquella mateixa llei 12/1988 per a "les empreses o entitats que desenvolupin exclusivament els objectius dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992", segons certificació del "Comitè Organitzador Olímpic de Barcelona 1992". S'analitzen els dos requisits exigits a aquest efecte: que l'empresa o entitat es dediqui exclusivament al desenvolupament dels Jocs Olímpics, segons certificat del Comitè Organitzador Olímpic de Barcelona 1992, i que l'operació estigui relacionada amb aquesta finalitat. En admetre la concurrència dels requisits esmentats, el primer per notorietat, i atès que la figura de la societat en qüestió és la forma d'actuació del Comitè mateix que hauria de certificar, i que està acreditat en l'expedient que es tracta d'obres de remodelació precisament per a instal·lacions olímpiques dels Jocs de 1992, se li concedeix, no l'exempció pretesa, però sí la bonificació del 95% establerta en l'article 30 de la Llei 12/1988.

La mateixa qüestió de la bonificació del 95% prevista en l'article 30 de la Llei 12/1988, de 20 de maig, amb relació als articles 22.1 del Reial Decret Llei 7/1989, de 29 de desembre, i 29,1 de la Llei 5/1990, de 29 de juny, va ser plantejada per una unió temporal d'empreses, pel que fa a l'impost objecte d'aquest epígraf, i a la taxa per serveis urbanístics (llicència d'obres). Es va proposar l'estimació de les bonificacions preteses, després d'examinar la titularitat de la unió d'empreses com a subjecte passiu, i de considerar-la propietària de l'obra, independentment de la propietat del sòl i del fet que tampoc no fos la constructora o executora de l'obra, d'acord amb els estatuts de la UTE, la seva liquidació regulada, i l'expedient tramitat quant a les llicències concedides, atesa la certificació aportada pel "Comitè Organitzador Olímpic de Barcelona 1992" com a empresa que desenvolupava exclusivament els objectius dels Jocs Olímpics de 1992, i que la construcció de les infrastructures i habitatges objecte de la tributació esmentada constituïen una actuació directa, necessàriament imprescindible i relacionada amb la realització dels Jocs Olímpics, independentment de la posterior destinació de les obres: per a unes -espais públics-, el domini públic municipal; per a altres -habitatges-, el mercat immobiliari.

El Consell, en acordar la proposta, va considerar interessant de destacar-ne la coherència amb una altra formulada anteriorment, referida a l'impost sobre el valor dels terrenys, acreditada amb ocasió de la venda dels pisos i locals, en la qual es denegava la bonificació, ja que la UTE no intervenia en la transmissió dels habitatges i locals, dels quals no era propietària, ni substantivament ni registralment, i aquest tribut s'acredita precisament amb motiu de la transmissió. Per això, també sembla que cal recordar-ho ara en aquesta Memòria.

L'altra qüestió nuclear és la que fa referència al càlcul de la base imposable de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. Dos són els recursos interposats per aquest motiu. Segons els recurrents, els honoraris dels facultatius, les despeses generals i el benefici industrial no han de ser inclosos en el càlcul del cost real i efectiu de la construcció, instal·lació o obra, tal com disposen els articles 103.1 i 104.1 i 2 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre.

En els dos supòsits plantejats durant 1994, el Consell ha tingut en compte la doctrina sostinguda pel Tribunal Suprem en la seva sentència d'1 de febrer de 1994, en el sentit que una correcta hermenèutica ha de conjugar l'article 103.1 de la Llei 39/1988, Llei d'Hisendes Locals, amb el que disposa l'article 104 de la Llei d'Hisendes Locals, que quantifica la base imposable en funció del projecte presentat pels interessats, sempre que aquest tingués el vist-i-plau del corresponent Col·legi Oficial; aquest pressupost no és cap altre que el de l'execució material del projecte, ja que els honoraris d'arquitecte i aparellador, encara que també constitueixin matèria de control col·legial, no s'integren en el pressupost d'execució material de l'obra. I aquest pressupost d'execució material continua sent la referència per determinar la base imposable quan aquell no hagi estat visat pel corresponent Col·legi Oficial. I, a continuació, la sentència afegeix que *"en nada se opone a esta conclusión el que el artículo 104.1 de la Ley de Haciendas Locales se refiera sólo a la liquidación provisional que ha de practicarse antes de que se haya realizado la construcción, instalación u obra, porque el número 2 del mismo precepto confirma que a ese mismo presupuesto ha de atenderse para practicar la liquidación definitiva, contrastando con él lo efectivamente ejecutado".*

En conseqüència, el Consell ha canviat la doctrina seguida l'any precedent -recollida en l'anterior Memòria-, i ha seguit la continguda en l'esmentada sentència; així, ha estimat les pretensions dels recurrents quant al fet que, per a la

determinació de la base de l'impost, el cost real i efectiu no és cap altre que el de l'execució material, en el qual no s'integren els honoraris dels facultatius, ni les despeses generals, ni el benefici industrial, tant en el moment de la liquidació provisional -en concedir la llicència- com, posteriorment, en la liquidació definitiva.

D'altra banda, en els dos últims expedients es plantejaven unes altres qüestions: la reducció de la base per compensació de la subvenció concedida per l'Ajuntament, que és objecte de desestimació en tractar-se d'una matèria sense incidència en la base imposable; i també la improcedència de sancions, que estava condicionada a la imminent modificació de la Llei General Tributària. També en un d'aquests expedients es feia menció a una pretesa no procedència de la pràctica d'acta prèvia i de la subsegüent liquidació provisional, amb motiu de la inspecció practicada en no presentar la recurrent l'autoliquidació definitiva en finalitzar les obres, al·legant que hauria d'haver-se procedit a l'aixecament d'acta i liquidació definitives; el Consell en proposa la desestimació, en ser correcta l'actuació inspectora municipal i també l'acta prèvia i la liquidació provisional practicades, sense perjudici d'una futura liquidació definitiva que pugui practicar-se, atès que la interessada s'havia negar a aportar dades no obstant haver estat requerida a fer-ho en diverses ocasions. És per això que l'obtenció de les dades procedents ha estat feta a través dels comptes anuals de la societat que eren en el Registre Mercantil, actuació prevista en l'article 50.1 i 2 del Reial Decret 939/1986, de 25 d'abril, aprovatori del Reglament General de la Inspecció de Tributs.

Ordenança fiscal núm. 3.1
Taxes per serveis generals

Durant l'exercici de 1994 va plantejar-se només un sol recurs per aquest concepte, amb sol·licitud de devolució. En aquest recurs es plantegen dues qüestions: d'una banda, la correcció de l'acte de retirada del vehicle indegudament estacionat; de l'altra, la correcció de la liquidació girada i la forma d'exigir-la.

La proposta del Consell, d'acord amb el criteri que ha mantingut de forma constant i successiva, s'absté sobre la legalitat en l'actuació de la grua municipal, malgrat no ser aquesta una qüestió aliena a l'exigència de la taxa, per tractar-se d'una simple dada per a la qualificació tributària de l'exacció que no pot ser objecte d'anàlisi en les actuacions del Consell. En canvi, sí que entra en les qüestions relatives a la correcció de la liquidació girada i a la forma en què s'exigeix la taxa. Quant a la primera, es considera que la recurrent reconeix que va produir-se la retirada del vehicle i no s'oposa al temps d'estada en el dipòsit que consta a la liquidació. Pel que fa a la segona, l'article 7.3 de l'Ordenança fiscal, estableix que en la prestació del servei de grua municipal la taxa s'ha de satisfer en els llocs de custòdia del vehicle, la qual cosa implica que és aquest el moment del pagament, com ho confirma la prescripció de l'article 7.2 de la mateixa Ordenança, amb cobertura legal en l'article 71.2 del Reial Decret Legislatiu 339/90, de 2 de març.

També en aquesta proposta se sosté, davant l'al·legació de la recurrent sobre la manca d'empara de l'esmentat precepte del Reial Decret en la Llei de Bases 18/1989, que aquesta qüestió només pot ser examinada pels Tribunals de Justícia.

Així, doncs, la proposta és de desestimació del recurs.

Ordenança fiscal núm. 3.2
Servei de Bombers

Durant l'exercici de 1994 s'han tramitat 14 expedients, dels quals 5 ho han estat amb proposta d'estimació, 6 amb la d'estimació parcial, i 3 amb la de desestimació. En cap d'aquests casos les prestacions foren per incendi ni per perill de foc. Set intervencions van produir-se a causa de perill per deficiències en la construcció dels immobles, 3 per fuites d'aigua o gas, 2 per desconnexió d'aparells d'alarma, i 2 per reconeixement de finques per tal de determinar la possibilitat o no de perill, a causa de les deficients condicions del seu estat.

En diversos casos destaquen les al·legacions que fan referència a la no subjecció a la taxa, pel fet que el recurrent no havia sol·licitat el servei. Les propostes s'han efectuat a partir del contingut de l'article 3.1 de l'Ordenança fiscal reguladora del tribut, segons el qual són subjectes passius en qualitat de contribuents les entitats, els organismes o les persones que resultin beneficiats per la prestació del servei o bé que l'hagin motivat, i afegeix que " si hi ha diversos beneficiats pel servei al.ludit, la imputació de la taxa s'efectuarà proporcionalment als efectius emprats en les tasques efectuades en benefici de cada un d'ells, segon un informe tècnic i, si no fos possible individualitzar-los, per parts iguals". Sobre la base d'aquests condicionaments s'han atès els recursos en cas d'avís per part d'algun copropietari en règim de propietat horitzontal, en tractar-se de danys o defectes en els elements comuns. En un cas de càrrec a l'administrador de la propietat, s'ha proposat la pràctica d'una nova liquidació, a nom, però, de la propietat, encara que la notificació fos tramesa a l'administrador. En tot cas, s'ha tingut en compte la condició d'afectat o de beneficiari del subjecte passiu, d'acord amb el que s'estableix en l'article 3.1 de l'Ordenança fiscal i en el 20.1 de la Llei 39/1988, reguladora de les Hisendes Locals, en definir el fet imposable per a les taxes. Per tant, s'ha desestimat el recurs d'una empresa constructora que, en realitzar unes obres en un solar, produí esquerdes en un edifici confrontant, la qual cosa va motivar la corresponent tasca de reconeixement per part del servei de bombers.

Cal destacar dos expedients en els quals els recurrents al·legaven que l'exacció no procedia per no haver sol·licitat el servei, ja que aquest servei va ser a petició de la guàrdia urbana, ni tampoc no procedia pel fet que no havien estat ells

els beneficiaris del servei. En un d'aquests expedients s'acreditava que els desperfectes existents en l'immoble no amenaçaven perill, segons la inspecció mateixa efectuada posteriorment, per la qual cosa no existia, efectivament, cap benefici per a la comunitat recurrent propietària de l'immoble. Aquests arguments van motivar l'estimació. En l'altre cas, el recurs al·legava que el servei va ser sol·licitat per la policia municipal, en produir-se l'enfonsament d'unes instal·lacions de tendals en la façana d'un edifici comercial de la Plaça de Catalunya, a causa del vent i amb perill general, però sense coneixement de l'empresa titular de l'edifici, la qual manifestava tenir mitjans suficients per a solucionar-ho ella mateixa. El Consell va proposar la desestimació en considerar que l'esmentada empresa era la responsable i no va actuar, independentment que tingués els serveis i els mitjans per fer-ho, per la qual cosa va resultar beneficiària directa del servei prestat pels bombers.

També destaquen altres al·legacions per no haver estat tinguda en compte, per error, l'aplicació del coeficient corrector del 0,25% previst en l'article 8.1.a) de l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa (fou utilitzat el coeficient 1) pel que fa a intervencions amb caràcter de sinistre o urgents, que afectin habitatges; i així, comprovat aquest error, es motivaren les oportunes estimacions parcials correctores.

És interessant de referir-nos ara al supòsit en què el recurrent va al·legar que la normativa vigent no permet la valoració de la necessitat i proporcionalitat del servei prestat, cosa que determina un desplegament de mitjans personals i materials excessius per a la necessitat requerida, d'acord amb el risc i el dany a evitar, no obstant haver estat correctament feta la sol·licitud. En aquest cas, aquesta circumstància motivà l'estimació. Ara bé, és interessant de destacar en aquesta Memòria, la conveniència en el futur d'una modificació en la regulació corresponent, sia fora de l'àmbit tributari a través de l'estructuració del servei, sia establint en l'Ordenança fiscal els necessaris paràmetres de tributació, per tal de procedir convenientment a l'aplicació de les tarifes en proporció als mitjans que siguin realment necessaris, fossin quins fossin els mitjans materials o personals movilitzats per a la prestació dels serveis.

Finalment, també s'ha plantejat una qüestió relacionada amb l'exempció prevista en el paràgraf b) de l'apartat 1, de l'article 5 de l'Ordenança fiscal, si bé va

proposar-se'n la desestimació en no haver estat l'objectiu del servei el salvament o l'assistència a persones en situació de perill. Pel que fa a una altra qüestió sobre providència de constrenyiment, que al·legava haver estat dictada sense la notificació prèvia, va motivar proposta estimatòria en no quedar acreditat el compliment de les exigències de l'article 59 de la Llei 30/1992, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, en relació amb l'article 271.2 del Reglament del Servei de Correus, de 14 de maig de 1964, per a les notificacions a través d'aquest mitjà.

Ordenança fiscal núm. 3.4
Taxes per serveis urbanístics

No es pot oblidar tot el que abans hem exposat en tractar de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, en els casos en què un mateix interessat recorre, alhora, contra resolucions relatives a ambdós tributs, els quals han estat objecte de comentari conjunt, en tots els seus aspectes, igualment com passa amb els dipòsits de garantia.

Comentarem ara, exclusivament, aquells casos en què l'oposició fa referència solament a la taxa per serveis urbanístics. Únicament són tres els recursos interposats, el mateix nombre que es donà en l'anterior exercici. En tots tres recursos la problemàtica plantejada és diferent. En l'un, el reclamant, un organisme institucional de la Generalitat de Catalunya, no entra en matèria exclusiva del tribut, sinó en un tema tan general com el de l'eficàcia, davant la fiscalitat, dels convenis entre ambdós subjectes de la tributació, en pactar-se que l'Ajuntament es compromet a no exigir el pagament de les despeses originades en la tramitació i concessió de llicències necessàries per a la construcció d'habitatges. La proposta, després de fer constar que la pretensió significava una condonació de tributs i que el pacte es referia a un altre tipus de despeses diferents de la quota del tribut, es pronuncia estimant el recurs per un motiu diferent, de caràcter fiscal, en no ser subjecte passiu l'organisme autònom "Institut Català del Sòl", sinó l'Ajuntament mateix, que és el propietari que encarrega a aquell la construcció dels habitatges. També en el mateix recurs es planteja la no subjecció de les administracions públiques a l'obligació de constituir dipòsit en garantia de la reposició d'elements urbanístics, en forma paral·lela a la ja examinada amb motiu d'un recurs analitzat en l'epígraf de l'impost sobre construccions, pretensió davant la qual el Consell resol que no té naturalesa tributària. És a dir, en definitiva, la proposta és d'estimació total.

En un dels altres recursos el Ministeri de Justícia és qui al·lega no ser el subjecte passiu del tribut, ja que n'és l'anterior adquirent. El Consell, després d'analitzar el contingut de l'article tercer de l'Ordenança fiscal núm.3.4, proposa desestimar el recurs, ja que, segons l'esmentada Ordenança fiscal reguladora de la taxa, és irrellevant qui ostenti la titularitat de l'immoble, ja que el caràcter de subjecte

passiu correspon a aquells que sol·liciten o provoquen la prestació del servei generador del tribut.

En l'últim expedient, que fa referència a la taxa acreditada en 1992, no es tracten temes relacionats directament amb la taxa, sinó que la problemàtica se circumscriu a la procedència o no de la providència de constrenyiment dictada a aquest efecte, pretensió que no s'estima en no fer referència a cap dels motius d'oposició establerts en l'article 137 de la Llei General Tributària, i a la no pertinença de la pretesa suspensió a causa que la qüestió principal està subjecta a la via de recurs contenciós-administratiu, per la qual cosa la suspensió, si s'escau, ha de ser expressament acordada per l'òrgan jurisdiccional que coneix de l'assumpte, cosa que no havia estat provada en l'expedient.

Ordenança fiscal núm. 3.5
Neteja

En total han estat presentats 126 escrits de recurs o sol·licitud, xifra que representa un increment no solament en comparació de l'exercici precedent sinó fins i tot dels anteriors. Tots els recursos presentats fan referència a la taxa per recollida domiciliària d'escombraries.

Destaquen pel seu nombre (30) els expedients relatius a locals destinats a activitats de tipus sanitari en què els recurrents plantegen una incorrecta qualificació de l'activitat, als efectes de l'article 3 de l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa, i, en conseqüència, en l'aplicació del coeficient corrector i en la subjecció o no al tribut, d'acord amb les disposicions de l'article 5 de l'esmentada Ordenança.

Efectivament, en 14 casos la proposta ha estat estimada en el sentit que no poden assimilar-se les activitats realitzades a les previstes en l'apartat 4, paràgraf e) de l'article 3 de l'Ordenança de 1993, en incloure aquest últim els hospitals, clíniques i altres establiments sanitaris, perquè s'entén que aquest article ha de ser objecte d'una interpretació restrictiva que exclogui els supòsits de no internat, circumstància que determinava la seva assimilació als casos previstos en el paràgraf a) del mateix article, i, a més, en ser la superfície dels locals inferior a 60 m2 i no quedar demostrada l'eliminació d'un volum de residus superior a 60 litres, la qual cosa donava lloc a la no subjecció a la taxa -o més ben dit, exempció-, d'acord amb l'apartat 1 del mateix article 3 de l'Ordenança.

En uns altres 14 casos, el sentit de l'estimació ha estat parcial. S'ha considerat, igualment, que no podia assimilar-se l'activitat desenvolupada pels recurrents a la tipologia establerta en l'article 3-4-e) de l'Ordenança, per les mateixes raons; però, en ser locals de superfície superior a 60 m2, s'ha proposat la seva subjecció a la taxa, si bé s'ha tingut en compte que, en tractar-se d'activitats no previstes en el paràgraf e) sinó en el genèric a) de l'article 3, el coeficient corrector havia d'haver estat l'1 del paràgraf b) de l'article 10 de l'Ordenança fiscal per a superfícies inferiors a 200 m2, o el resultant de l'aplicació de la fórmula establerta en el paràgraf c) del mateix article per a les de superior extensió.

Només en 2 recursos la proposta ha estat de caràcter desestimatori, per considerar-se que l'activitat desenvolupada encaixava en allò que estableix el paràgraf e) de l'apartat 4, de l'article 3 de l'Ordenança fiscal, a partir de les dades que constaven en els expedients, en no haver aportat prova els recurrents.

Segueixen, en importància numèrica, els 17 casos en què es planteja directament la problemàtica de locals on desenvolupen la seva activitat els professionals associats a través de societats civils, mercantils de responsabilitat limitada, o associacions. Els recurrents pretenien que l'activitat no deixava de ser professional, per la qual cosa havien de gaudir de no subjecció -o més ben dit, exempció- a l'empara de l'article 5.2 de l'Ordenança fiscal vigent per a l'exercici de 1993, que era el corresponent a tots els casos, llevat en un, de 1994, que tractarem seguidament. La proposta del Consell ha estat de desestimació en tots els casos, partint de la definició mateixa del fet imposable, continguda en l'article 2.1 de l'Ordenança, que segueix la terminologia del Reial Decret Legislatiu 1170/90 en classificar les activitats en les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques, tot considerant que l'article 5.2 d'aquella Ordenança seguia la mateixa línia terminològica i, en dir que no subjectava els professionals a la taxa, es referia a aquells així considerats per les tarifes de l'IAE, els de la secció segona, persones físiques, i no a les activitats de la secció primera, empresarials, entre les quals obligava a tipificar a aquells professionals quan actuaven en forma associativa.

En un cas referent a l'exercici de 1994, en el qual es tractava d'una associació d'advocats, també la proposta del Consell ha estat desestimatòria. Ha canviat la redacció dels articles 2.1 i 5.2 de l'Ordenança. En el disseny del fet imposable, en el primer dels seus preceptes, no s'inclouen ja les activitats professionals -per tant, no subjectes-; però el segon precepte, en tractar del subjecte passiu, diu expressament que "les activitats incloses en la secció segona de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques i els locals desocupats no estan sotmesos a la taxa". El Consell ha considerat que l'Ordenança "ha volgut excloure del tribut les activitats professionals i, per tal de precisar el significat de la no subjecció, ha fet referència expressament a la secció segona de les tarifes de l'IAE", mentre que la secció primera, per contra, comprèn activitats que la pròpia norma qualifica d'"empresarials, industrials, comercials, de serveis i mineres". Per tot això, el criteri del Consell és denegatori també per a 1994.

No pot negar-se importància numèrica al plantejament de disconformitat en l'aplicació de coeficients correctors en liquidacions per a les pensions sense menjador (14). A partir de la documentació lliurada, consistent en escrits del Departament de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat, o de la comprovació, en algun cas, pels serveis de la Inspecció d'Hisenda municipal, s'ha considerat errònia la liquidació practicada en no poder qualificar l'activitat com assimilada a les previstes en el paràgraf d) de l'apartat 4, de l'article 3 de l'Ordenança, ni a les específiques dels altres paràgrafs, per la qual cosa era d'aplicació el paràgraf a) del mateix article i el coeficient corrector d'aplicació havia de reduir-se als corresponents al grup a) en els paràgrafs c) i d) de l'article 10 de l'Ordenança. Així, doncs, en tots els supòsits va ser acceptat aquest criteri, perquè en l'únic supòsit en què no va produir-se l'estimació fou a causa que la liquidació practicada ja havia partit de l'índex corrector així determinat, i era igualment correcta quan a l'altra al·legació plantejada, relativa a la superfície ocupada per l'activitat.

Ofereixen també problemàtica d'error en la qualificació de les corresponents activitats, 7 casos de comerç a l'engròs d'articles alimentaris. En realitat, es tractava d'articles referents a pinsos per a animals, adobs i fertilitzants, que no es podien considerar assimilables als compresos en els productes alimentaris integrats en el paràgraf d) de l'apartat 4 de l'article 3 de l'Ordenança. En dos d'aquests casos, el recurrent acreditava ser un simple intermediari directe, sense utilització de cap magatzem per al trànsit de mercaderies. El Consell va proposar l'estimació en considerar que les diferents figures només encaixaven en el grup a) de l'esmentat precepte.

En dos recursos també s'han plantejat qüestions d'error en la qualificació de l'activitat desenvolupada. En l'un, el canvi ha motivat el trasllat al grup a), amb conseqüència de no subjecció pel fet que el local tenia una superfície inferior a 60 m2. En l'altre, no s'ha produït cap conseqüència tributària perquè el coeficient corrector 1 no ha variat, i això tant pel que fa al cas del grup del paràgraf c) com al del paràgraf a) de l'article 3.4 de l'Ordenança, on correctament ha de col·locar-se.

La problemàtica referent a les al·legades duplicitats per desenvolupament de diverses activitats en un únic local -activitats diverses amb classificació diferent en l'impost sobre activitats econòmiques- s'han resolt normalment aplicant els preceptes de l'article 8.4 de l'Ordenança fiscal, en el sentit que, en aquests casos, ha

de tributar-se únicament un cop i per una sola activitat, aquella a la qual correspongui la quota més elevada, quan les activitats són realitzades per un únic titular, i un cop portades a terme, si s'escau, les oportunes comprovacions per part de la Inspecció d'Hisenda municipal. Així es va fer en 7 casos, però la problemàtica va aparèixer en un dels altres dos casos en què, a més que les activitats eren diferents, els seus titulars també eren diferents. En un dels casos els serveis municipals eren del parer que la regulació de l'article 8.4 de l'Ordenança fiscal era d'aplicació únicament quan es tractava d'un sol subjecte passiu. Davant d'aquesta posició, el Consell va proposar-ne l'estimació en considerar que el precepte esmentat no contenia distinció a l'efecte, per la qual cosa tampoc no podia sostenir-se en el moment d'aplicar-lo, cosa que calia fer en tots els casos d'unicitat de local amb diverses activitats, fossin quants fossin els titulars de l'ocupació o utilització del local, sense perjudici d'una posterior distribució proporcional entre aquests, i, a més, per tal d'evitar possibles duplicitats i perjudicis per als contribuents, i d'acord amb els principis d'equitat reclamats per l'article 3.2 del Codi Civil.

Són diverses també les sol·licituds d'exempció o de no subjecció. En dues ocasions es pretén la no subjecció -o més ben dit, l'exempció, segons l'article 5.2 de l'Ordenança fiscal-, en al·legar la no subjecció de la corresponent activitat a l'impost sobre activitats econòmiques. En una d'aquestes dues sol·licituds, en acreditar-se aquesta circumstància, es produeix l'estimació. Però no en l'altra, en la qual la recurrent no aportava cap prova. Cal fer menció de dues reclamacions en què es pretenia l'assimilació a la Creu Roja pel sol fet de prestar serveis en les instal·lacions d'un hospital de l'esmentada entitat; la seva no admissió va ser a causa que es tractava d'un cas de personalitat absolutament diferenciada de la Creu Roja, sense perjudici d'una estimació parcial derivada de la concurrència d'error en l'aplicació dels coeficients correctors.

També ha estat interessant el plantejament d'exempcions instades per entitats i centres docents subjectes a règim de concert amb la Generalitat de Catalunya, a l'empara de l'article 50 de la Llei Orgànica del Dret a l'Educació, en 5 expedients, que varen ser resolts de manera desestimatòria, en aplicació del que determina la disposició addicional novena de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, que declara suprimits tots els beneficis fiscals establerts en els tributs locals, de la mateixa manera que el Consell ha tractat la matèria en altres tributs.

Si bé en un nombre escàs, no han faltat pretensions de falta de prestació del servei, però sense l'aportació de cap prova. Aquests casos han estat resolts tenint en compte, si s'esqueia, els informes dels serveis municipals corresponents, i s'ha destacat el caràcter de servei de recepció obligatòria per a la recollida d'escombraries i residus sòlids dels locals o establiments en els quals es porten a terme activitats industrials, comercials, professionals, artístiques i de serveis, que s'integren en les especificacions detallades en un altre article posterior, d'acord amb l'article 2.1 de l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa. Fins i tot en algunes -només 3 en aquest exercici- s'al·legava que la falta de prestació per part de l'Ajuntament, a causa del volum dels residus, obligava els recurrents a la contractació dels serveis d'una empresa privada, amb les despeses a càrrec seu. La proposta ha estat igualment desestimatòria, i el Consell insisteix en el caràcter obligatori de la recepció del servei, que no inclou un determinat excés de volum, per al qual no es dóna el servei de recollida per part de l'Ajuntament sinó que aquest ha de ser realitzat pels particulars, segons prescriu l'article 2.3 de l'Ordenança fiscal.

No es poden deixar de mencionar els dos expedients en què els recurrents adduïen una pretesa supressió de la taxa corresponent amb motiu de l'establiment de l'impost sobre activitats econòmiques; aquests expedients han originat, evidentment, sengles resolucions denegatòries en ser altres els tributs objecte d'absorció i pel fet que cap d'aquests tributs no tenia la naturalesa de taxa.

També han estat objecte de proposta recursos relatius a la problemàtica de notificacions pretesament defectuoses, plantejats amb motiu del procediment de constrenyiment, en dos dels quals s'instava el reconeixement de la prescripció. Tots han estat resolts en el sentit d'un rigorós compliment del que s'estableix en la Llei General Tributària i en la de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú. Dos foren els casos de prescripció que van motivar estimació total o parcial, respectivament. Per a la resta de casos, en matèria de providència de constrenyiment i recàrrecs o interessos, d'acord amb la doctrina utilitzada generalment per als altres supòsits, el resultat ha estat divers, sempre tenint en compte el que sobre notificació col·lectiva o individualitzada queda determinat en l'article 124 de la Llei General Tributària i concordants del Reglament General de Recaptació.

Sembla interessant la qüestió formulada per una caixa d’estalvis en al·legar la no exacció de la taxa per a 1991, per haver estat venut el local a una altra entitat en l'exercici de 1990; s'acompanyava còpia de l'escriptura pública atorgada a aquest efecte, però sense cap prova de la no ocupació del local. Efectuada l'oportuna diligència amb informe de la Inspecció d'Hisenda municipal en què es deia expressament que el local fou ocupat per "Caixa ..." fins a l'octubre de 1991, i que a partir d'aquella data estava tancat i no s'hi feia cap activitat, el Consell, davant la definició del fet imposable com a simple desenvolupament d'una activitat en un local, independentment de qui en sigui l'ocupant i de qui en siguin els seus propietaris o posseïdors, i no essent suficient la prova de no ser-ne el propietari, proposa desestimar la pretensió de "Caixa ..." pel fet d'haver estat ocupant el local fins a octubre de 1991, i de ser irreductible i no prorratejable la quota produïda el primer de gener d'aquell any, segons l'article 12.2 de l'Ordenança fiscal.

Finalment, cal destacar el cas que fa referència a la petició de no satisfer la taxa durant l'exercici de 1993 per haver-la satisfeta ja l'anterior titular (es tractava d'un traspàs) a l'empara del que preveu l'article 12.2 de l'Ordenança fiscal; aquest cas motivà proposta estimatòria. També cal que ens referim al cas d'un contribuent que al·legà que es tractava d'una parada de venda en el mercat, amb l'abonament en els corresponents rebuts de les taxes de mercat del concepte de recollida d'escombraries, amb proposta igualment estimatòria per evitar la duplicitat. No es consideren especialment interessants els altres casos plantejats, que han estat resolts pel Consell segons la doctrina seguida per a la resta de tributs.

Ordenança fiscal núm. 3.6
Clavegueram

Únicament han estat presentats tres escrits durant l'exercici de 1994, tots ells al·legant falta de prestació del servei de clavegueram per l'Ajuntament.

En un d'aquests casos, se sol·licitava la devolució de les quantitats ingressades per la societat mercantil interessada a través dels rebuts per subministrament d'aigua corresponents als exercicis de 1986 a 1992, ambdós inclosos. En primer lloc, calgué plantejar-se l'existència de prescripció del dret a la sol·licitada devolució pel que fa als rebuts anteriors al 25 de gener de 1988, que es va considerar produïda. Quant al fons, en acreditar-se en l'expedient que el servei no era prestat per l'Ajuntament sinó que es tractava d'una empresa que abocava les aigües residuals directament a un col·lector de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus, es considerà no procedent la subjecció a la taxa, atès que no es produïa el pressupòsit constitutiu del fet imposable del tribut. Així, doncs, es proposà la devolució de les quantitats ingressades amb posterioritat al 25 de gener de 1988.

De manera semblant varen estimar-se les peticions dels altres dos escrits, en no haver tingut lloc la prestació del servei, d'acord amb les proves existents en els respectius expedients.

En tot cas, s'ha tingut en compte l'existència de l'informe dels corresponents serveis municipals de la Unitat Operativa d'Aigües i Sanejament sobre la prestació o no del servei, i de les circumstàncies que concorren en les finques quant a la seva distància del clavegueram municipal, i, a més, en relació amb el que es disposa en l'article 7 de l'Ordenança fiscal núm. 3.6.

Ordenança fiscal núm. 3.8
Taxa pel servei d'inspecció i prevenció sanitària

Pel que fa a aquesta taxa, només es produí, en l'any 1994, una sola impugnació. Comparativament, hem d'indicar que en l'exercici anterior no es produí cap impugnació; que en 1992 van ser 6 els assumptes recorreguts, dels quals un feia referència a error en el subjecte passiu de la taxa, i els altres 5 al·ludien a casos de defunció d'animals de companyia; que en 1991 hi hagué només un cas en el qual s'al·legava que el gos se l'havia endut a l'estranger el marit de la recurrent, de qui ella no va a tenir cap més notícia, per la qual cosa la dona sol·licitava la no tributació. Només reeixiren el cas d'error en el subjecte passiu i el del desplaçament del gos a un altre país, ja que la mort dels altres cinc animals havia tingut lloc després d'haver-se acreditat la taxa.

En el cas de l'any 1994 es tractava d'un gos de companyia d'una persona disminuïda física de visió, que sol·licitava l'exempció de la taxa. En ser aportats els comprovants de la situació i de les condicions en què es trobava la recurrent, es va donar lloc al recurs per considerar-lo inclòs entre les exempcions de l'article 4 d'aquesta Ordenança fiscal.

Ordenança fiscal núm. 5.1
Preus públics per utilització privativa del domini públic municipal

Els recursos presentats al llarg de l'any 1994 en relació amb aquesta Ordenança han estat nou.

És inevitable que en aquest tipus de matèries el fonament de la qüestió plantejada no estigui exclusivament en els termes tributaris del problema sinó que obligui a considerar amb caràcter previ altres aspectes que condicionen l'aplicació dels tributs.

En aquest sentit, té especial interès l'informe emès en relació amb una queixa relativa a la llicència d'un gual. En aquest cas succeia que, canvis de circulació, juntament amb la possibilitat d'estacionament en la vorera frontal, feien impossible la sortida de vehicles per l'esmentat gual, llevat del cas que es circulés en direcció contrària a l'autoritzada, per la qual cosa l'interessat sol·licitava que s'impedís l'estacionament de vehicles en la vorera frontal o bé que s'arbitrés una altra solució que li permetés d'exercir els seus drets. El Consell va fer constar la seva manca de competència, atès que l'objecte directe de la queixa no tenia caràcter tributari, però recordà expressament al regidor responsable del districte que els drets de llicència de guals, un cop concedits, s'han de poder exercir, per la qual cosa calia que es reconegués a l'interessat aquest dret i que, per tant, es prenguessin les mesures que el garantissin, sense perjudici de revocar la llicència si no pogués garantir-se el seu exercici, prèvia la indemnització prevista en el punt 24 de l'Ordenança sobre llicències d'accés de vehicles als locals, i de reconèixer a l'interessat el dret a renunciar a la llicència si no en pot fer ús, amb devolució de l'import pagat com a preu públic en proporció al temps durant el qual no en va poder gaudir.

També en un altre cas, aquesta regada en relació amb l'aprofitament del domini públic municipal per instal·lació de rètols, el Consell va haver d'analitzar els efectes de la baixa sol·licitada pel contribuent, i d'adaptar a aquella data el cessament de l'obligació de pagament, encara que l'Ajuntament no hagués adoptat cap decisió ni executat cap acte per a l'eliminació del rètol.

En un altre cas de preu públic per llicència de guals, el Consell informà favorablement la reducció del preu públic per disminució de la longitud inicialment sol·licitada pel contribuent, però, en canvi, en un altre informe considerà que era fraudulent intentar reduir el preu públic satisfet al·legant la conversió d'un gual de deu metres en dos guals de cinc metres, separats per una distància de 20 centímetres.

A causa de la instal·lació de tanques publicitàries en relació amb habitatges de protecció oficial, es va reconèixer en un cas la bonificació del 90%.

En un altre cas d'una marquesina, el contribuent va demostrar que el terreny sobre el qual se'n projectava la instal·lació era de domini privat, per la qual cosa el Consell informà en favor de l'anul·lació del preu públic d'utilització del domini públic que s'havia aplicat.

Ordenança fiscal núm.5.2
Preus públics per l'aprofitament del vol, el sòl i el subsòl

En relació amb aquesta Ordenança només hi hagué una reclamació, d'importància econòmica no menyspreable, adduïda per una empresa subministradora d'electricitat, que pretenia que es deduís de la base declarada l'import del lloguer dels aparells de mesura i l'import dels seus cobraments per conservació de comptadors. El Consell informà en la línia que reiteradament ha mantingut, és a dir, que aquests conceptes no són deduïbles de la base imposable, amb el suport, en aquesta ocasió, de la disposició de l'Ordenança fiscal núm.5.2 per a 1990, la validesa de la qual ha estat confirmada per la Secció primera de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per sentència de 19 de novembre de 1991.

Altres assumptes

En aquest epígraf ens referirem a informes que no corresponen estrictament a recursos adduïts contra liquidacions tributàries, sinó que s'han emès a petició d'òrgans municipals o per queixes rebudes directament dels interessats. Han estat els següents:

A.- Queixes.

Encara que ja han estat tractades en l'apartat corresponent a la naturalesa de cada reclamació, les agruparem ara en aquest lloc per tal de donar una idea conjunta d'aquest capítol. Van ser cinc les queixes presentades amb aquest caràcter:

1) Queixa per sanció de circulació. S'ha declarat la incompetència del Consell Tributari.

2) Queixa per endarreriment en el pagament del justipreu d'una expropiació. Es traslladà al Departament d'Expropiacions de l'Ajuntament per tal que aquest definís quin òrgan era competent per rebre-la.

3) Una associació d'usuaris de guals reclama en queixa per dues qüestions: la primera, per estar mal identificats els dos guals que posseeixen, citats com números 73 i 77 de la Rambla del Poble Nou, tot i que en realitat es tracta dels números 93 i 97 de l'esmentat carrer; la segona, per entendre que calia anul·lar els recàrrecs inclosos en la via de constrenyiment. A la primera qüestió es respongué que l'error havia estat rectificat; a la segona, que no era possible, atesa la circumstància que l'assumpte es trobava en via de constrenyiment i alhora que es tractava d'un tribut de padró, cosa que representava que no era necessària la notificació individual.

4) Una promotora immobiliària va acudir al Consell en queixa per la tramitació incorrecta que s'havia donat als tributs que corresponien a diverses unitats horitzontals d'immobles que gestionava, i, així, reclamava en síntesi:

a) Que un rebut de contribució territorial urbana havia de ser anul·lat.

b) Que dos rebuts de taxa d'equivalència que identificava s'emeteren duplicats.

c) Que set rebuts de l'impost sobre béns immobles corresponien a habitatges venuts per l'empresa en 1991.

d) Que les altres liquidacions de taxa d'equivalència a les quals es referia la notificació d'embargament estaven recorregudes i avalades.

e) Que això mateix passava en dues liquidacions de l'impost sobre activitats econòmiques, que també foren recorregudes i avalades en el seu moment.

L'estudi de cada un d'aquests casos va permetre de comprovar que el rebut de l'apartat a) va ser anul·lat per l'Institut de Recaptació; que els de la taxa d'equivalència de l'apartat b) eren realment duplicats i va procedir-se a la seva normalització; que els corresponents a vendes efectuades amb anterioritat, calia també anul·lar-los; i que tant les taxes d'equivalència de l'apartat d) com els rebuts de l'impost sobre activitats econòmiques de l'apartat e) estaven pendents de resolució en la via corresponent, per la qual cosa no es podia fer res més que continuar defensant aquells recursos.

5) Per últim, la queixa relativa a l'impossible exercici d'un dret de gual per haver-se canviat el sentit de la circulació rodada en la via pública afectada, acabà puntualitzant que les reclamacions repetides sobre el cas havien de ser resoltes en el sentit de prohibir l'estacionament d'altres cotxes enfront del gual concedit, ja que en cas contrari aquest dret estaria mancat de contingut i de viabilitat, tal com ja s'ha avançat en tractar del mateix cas entre les impugnacions de l'Ordenança fiscal núm. 5.1, que fa referència als preus públics per utilització privativa del domini públic municipal.

B.- Informes

Quatre dictàmens s'emeteren, en l'any 1994, a petició de diversos òrgans municipals:

1) Petició d'informe sobre la gestió executiva que correspon a la Diputació de Barcelona en relació amb les multes imposades per l'Ajuntament de Barcelona. El tema plantejat es referia a si, davant d'un cas concret d'inexistència de comptes bancaris en el terme municipal de Barcelona, es podia portar a terme l'embargament de béns d'una altra naturalesa. El Consell assumí l'emissió d'informe, no pel que fa a les sancions de trànsit (cosa per a la qual està mancat de competència), sinó en la mesura que això suposava una aplicació del Reglament General de Recaptació, que és matèria de caràcter tributari. El Consell informà que la inexistència de comptes bancaris domiciliats a Barcelona no era suficient per poder-se dirigir contra altres béns previstos en els graus de prelació de l'article 112 del Reglament General de Recaptació, sinó que era necessari que la inexistència de comptes es produís en qualsevol altre municipi; així, l'Ajuntament de Barcelona podia utilitzar els convenis subscrits amb la Diputació de Barcelona o l'obligatòria intervenció de l'Agència Tributària Estatal. Això no obstant, segons les conclusions de l'informe, si en un termini prudencial no es pogués obtenir informació sobre altres comptes corrents embargables, l'Ajuntament, prèvia justificació en l'expedient de la impossibilitat de localitzar-les, podrà dirigir-se contra altres béns del deutor.

2) Informe sobre la possibilitat de reclamar a l'Estat la indemnització de danys i perjudicis per prescripció atribuïble a la inactivitat del Tribunal Econòmic-Administratiu Central.

Es tracta d'un assumpte al qual s'ha de reconèixer summa importància i transcendència. L'estudi d'aquest tema i els seus antecedents aconsellen incloure aquí les conclusions a les quals s'ha arribat. Són aquestes:

"Primera.- L'acció indemnitzatòria derivada d'actes o omissions produïdes per l'Administració és una realitat indiscutible després d'haver estat publicada la Llei 30/1992, de 26 de novembre.

Segona.- Aquesta realitat ha estat reconeguda per la sentència del Tribunal Suprem de 24 de febrer de 1994 (A.1235), i per la de l'Audiència Nacional de 12 de juny de 1994 (Aranzadi Actualitat Jurídica números 159 i 168).

Tercera.- Això no obstant, poden produir-se dubtes sobre la legitimació activa dels Ajuntaments pel que fa a la redacció de l'article 139 de la Llei 30/1992 abans esmentada, però també cal tenir en compte que, sense el redactat actual, la sentència del Tribunal Suprem de 8 de febrer de 1964 (A.1652) va reconèixer aquesta legitimació a un Ajuntament per exercitar acció de perjudicis contra una Direcció de Districte Forestal, i que la del Tribunal Suprem de 24 de febrer de 1994 abans esmentada, reconeix obertament aquesta legitimació activa.

Quarta.- Podria intentar-se el camí previst per a l'acció derivada de l'article 1.902 del Codi Civil, però caldria tenir en compte que la responsabilitat derivada de la Llei 30/1992 és molt més objectiva, i només cedeix davant dels casos de força major, mentre que la de l'article 1.902 del Codi Civil suposa la prova de culpa o negligència."

3) Informe-dictamen sol·licitat pel coordinador adjunt a la Gerència dels Serveis Centrals, pel que fa a la legalitat del projecte d'Ordenança fiscal núm. 5.4, relativa a l'ús del domini públic per a activitats o instal·lacions publicitàries de caràcter permanent.

Aquest informe també va abordar temes delicats i d'indubtable transcendència. Resulta indicatiu mencionar els títols dels cinc apartats del dictamen: Primer.- La intervenció municipal en matèria de publicitat. Segon.- Establiment d'un preu públic per la utilització privativa o especial del domini públic. Tercer.- Elements propis del preu públic que conté l'Ordenança examinada. Quart.- Preceptes de l'Ordenança fiscal 5.4 que es jutgen imprecisos o no conformes a dret. Cinquè.- Proposta de nova redacció.

4) Informe sol·licitat pel coordinador adjunt a la Gerència dels Serveis Centrals, pel que fa a l'abast de la facultat municipal amb vista a la determinació dels tipus de gravamen de l'impost sobre béns immobles, amb especial referència a la seva possible diferenciació atenent els diversos processos de revisió de valors cadastrals i a l'eficàcia temporal de la modificació introduïda.

Aquest dictamen comença per estudiar el marc normatiu que s'ha de tenir en compte per opinar sobre el tema, i, a continuació, examina el marc legal en relació amb l'autonomia local.

D'aquest estudi es passa a diferenciar els diferents tipus de gravamen que preveu la Llei d'Hisendes Locals: a) El tipus general de gravamen. b) El de gravamen incrementat. c) El de gravamen reduït. d) El de gravamen reduït i zonificat.

Després d'això s'examinen els tipus de gravamen aplicables en un municipi, i es passa a considerar l'exercici de l'opció municipal tot desdoblant els seus efectes en dos altres epígrafs: 1.- Eficàcia, en el temps, de la reforma de tipus acordada. 2.- Voluntat legislativa de preveure un increment progressiu de tipus en aquests sis anys.

I s'acaba amb dues conclusions generals:

"Primera.- L'Ajuntament de Barcelona pot establir dos tipus de gravamen de l'IBI. Un de general del municipi, que incrementa el tipus general de la Llei dins de les previsions de l'article 73.3 a 5. Un altre d'especial per als casos de revisions o modificacions dels valors cadastrals, que redueix el tipus general de la Llei fins a una quarta part i per un període màxim de sis anys. Aquest tipus especial pot diferenciar-se, alhora, per zones o polígons, d'acord amb la disposició addicional segona de la Llei d'Hisendes Locals; això haurà d'estar degudament motivat en cada cas, tenint en compte també la finalitat del legislador.

Segona.- Els tipus de gravamen establerts han de fixar-se en l'Ordenança fiscal. En el cas de tipus de gravamen reduïts, la seva determinació pot ser modificada en exercicis ulteriors, però aquesta alteració també haurà de justificar-se. Sembla aconsellable preveure un increment progressiu en sis anys fins a recuperar el tipus de gravamen legal del 0,4% o del 0,3%".

ANNEX I

Expedients tramitats

Total d'expedients	**1879**
Recursos	1870
Queixes	6
Informes	3

Recursos

Estimats	**304**
Conformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics	210
Conformitat amb el Districte de l' Eixample	1
Disconformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics	90
Disconformitat amb l'Institut Municipal de Recaptació	1
Disconformitat amb la Unitat Operativa d'Edificació	2
Estimats en part	**134**
Conformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics	65
Conformitat amb l'Institut Municipal de Recaptació	1
Disconformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics	63
Disconformitat amb la Unitat Operativa d'Edificació	3
Disconformitat amb el Districte de Gràcia	1
Disconformitat amb l'Institut Municipal de Recaptació	1
Desestimats	**1378**
Conformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics	1365
Conformitat amb l'Institut Municipal de Recaptació	3
Conformitat amb la Unitat Operativa d'Edificació	1
Conformitat amb el Districte de Gràcia	1
Conformitat amb l'Ambit de la Via Pública	1
Disconformitat amb la Unitat Operativa de Recursos Jurídics	7

Inadmisibles---------- **17**

Incompetència ---------- **13**

Arxivats ---------- **2**

Abstenció ---------- **1**

Queixes

Estimades en part ---------- **4**

Incompetència ---------- **2**

ANNEX II

Classificació per conceptes

		1989	1990	1991	1992	1993	19
1.1	Tributs sobre béns immobles	**42**	**50**	**50**	**212**	**161**	1
	A.- Impost sobre béns immobles	-	-	2	107	117	1
	B.- Contribució territorial urbana	9	3	1	58	22	
	C.- Arbitri sobre solars	33	46	17	8	3	
	D.- Despeses sumptuàries	-	1	30	40	18	
1.2	Impost sobre vehicles de tracció mecànica	**76**	**83**	**51**	**110**	**63**	
1.3	Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	**322**	**245**	**1378**	**507**	**232**	3
	A.- Plus vàlua	322	196	89	79	94	1
	B.- Taxa d'equivalència	-	49	1289	428	138	1
1.4	Tributs sobre activitats econòmiques	**181**	**272**	**111**	**107**	**9446**	**11**
	A.- Impost sobre activitats econòmiques	-	-	-	-	9382	11
	B.- Llicència fiscal	5	16	2	23	12	
	C.- Radicació	99	167	65	66	41	
	D.- Llicència d'obertura	77	89	44	18	11	
2.1	Impost sobre construccions, instal.lacions i obres	**-**	**-**	**-**	**-**	**6**	
3.1	Taxes por serveis generals	**1**	**-**	**1**	**2**	**-**	
3.2	Serveis de bombers	**5**	**19**	**23**	**9**	**6**	
3.4	Taxes per serveis urbanístics	**2**	**4**	**1**	**1**	**3**	

3.5	Neteja	**116**	**79**	**20**	**46**	**15**	**1**
3.6	Clavagueram	**3**	**2**	**3**	**1**	**-**	
3.7	Mercats	**-**	**-**	**-**	**1**	**-**	
3.8	Taxes per serveis d'inspecció i prevenció sanitària	**-**	**-**	**1**	**6**	**-**	
3.10	Servei d'eliminació de residus sòlids urbans	**-**	**-**	**2**	**3**	**2**	
4.	Contribucions especials	**2**	**5**	**2**	**2**	**-**	
5.1	Preus públics por utilització privativa del domini públic municipal	**2**	**111**	**7**	**16**	**10**	
5.2	Preus públics per l'aprofitament del vol, el sòl i el subsòl	**1**	**13**	**2**	**3**	**1**	
5.3	Preus públics per l'estacionament de vehicles	**-**	**-**	**-**	**1**	**-**	
Altres assumptes		**34**	**13**	**6**	**13**	**4**	
Totals		**787**	**896**	**1658**	**1040**	**9948**	**18**

ANNEX III

Porcentatges

	1989	1990
Tributs sobre activitats econòmiques	**23,00%**	**30,36%**
A.- Impost sobre activitats econòmiques	-	-
B.- Llicència fiscal	0,64%	1,79%
C.- Radicació	12,58%	18,64%
D.- Llicència d'obertura	9,78%	9,93%
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	**40,91%**	**27,34%**
A.- Plus vàlua	40,91%	21,87%
B.- Taxa d'equivalència	-	5,47%
Tributs sobre béns immobles	**5,34%**	**5,58%**
A.- Impost sobre béns immobles	-	-
B.- Contribució territorial urbana	1,15%	0,34%
C.- Arbitri sobre solars	4,19%	5,13%
D.- Despeses sumptuàries	-	0,11%
Impost sobre vehicles de tracció mecànica	**9,66%**	**9,26%**
Neteja	**14,74%**	**8,82%**
Altres	**6,10%**	**6,25%**

ANNEX IV

Recursos contenciós-administratius interposats

1987		**587**
	Interposats per l'Ajuntament	238
1988		**478**
	Interposats per l'Ajuntament	222
1989		**245**
	Interposats per l'Ajuntament	88
1990		**120**
	Interposats per l'Ajuntament	14
1991		**461 (*)**
	Interposats per l'Ajuntament	6
1992		**779 (*)**
	Interposats per l'Ajuntament	1
1993		**559 (*)**
	Interposats per l'Ajuntament	2
1994		**230**
	Interposats per l'Ajuntament	2

(*) El nombre de recursos és més alt a causa de l'elevat nombre de liquidacions de taxa d'equivalència (1991 i 1992) i de l'impost sobre activitats econòmiques (1993).